

NGAY ĐÂY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BÁY 6 JUILLET 1940—SỐ 215, GIÁ 0p12

TÒA SOAN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TEL. 874

CHUYỆN ÂM PHỦ

— Trên Trần gian năm nay khan giấy,
con cháu mình đốt xuồng cho mình
tòan đồ thực. Thành thử đồ xuồng đèn
đầy đều hóa đồ mã hết, mới chêt chứ !

Rượu
cót
nhát

MARTELL

Đại lý độc quyền L.Rondon et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

Là thứ rượu
đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

Mỗi nhà nên có một cuốn

Vua Quang-Trung

đã sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bắc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiểu thuyết) của Phan-trần-Trúc soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá Op.50

LỐI BUỘC SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ Nguyễn-Bình. Nhà in Lê Cường, in bằng giấy Offset gần xong, giá Op.50

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tân tiến hoan nghênh, lại được cả các già đình hãy còn theo khuôn phép cũ, cũng thủ nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của NHƯỢNG-TỔNG : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tân Văn phê bình, đặt lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá Op.50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Hué, Hanoi.

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát săn như in vào người. Nếu, các bà các cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế, Hanoi xem kiểu áo dẽ so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI

87 PHỐ HUẾ — HANOI

Thuốc sán sơmit

Rất thần hiệu, Số 26. Giá Op.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn ngọt, hắt dài, đi ngoài thường ra côn trùng như sò mit lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là uẩn thối, nếu không chữa, tròng sán ngày một nhô ra, súc người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sỏi hai关切 sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngày có mua xin mua cho được Thuốc sán sơmit Thanh-xa (dầu hiệu con voi) giá Op.70 mấy lít thứ hai kéo nhau thuốc giả nồng vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhón hay trẻ con, mắc bệnh run đua hoặc run kim, hay tra nước rữa, đổi hay quấn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tay. Giá mỗi gói Op.20.

Thuốc bồ da dày

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bồ da dày, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: Đau dạ dày, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên关切 sườn, đau ngang thất lồng, khi đau khi không, như giã cách, uống thuốc này một hộp bột ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH-XA
73, góc phố Hàng Thiếc và Hàng Nón — HANOI
Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lịnh hóa giao ngan.

Đại lý: — Haiphong: Mai-linh, Nam-dinh: Việt-long, Hai-dương: Quang-huy, Bắc-ninh: Vịnh-yên, Sơn-tây, Tông: Quý-lợi, Việt-trì: Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên: Ngọc-tân, Phúc-yên: Thanh-phong, Phú-lợp: Tế-bàu-dương, Hà-dông: Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gai: Đại-thành, Thái-nguyên: Quảng-thanh, Hòa-binh: Kim-long, phố Đồng-nhàn, Thanh-hóa: Thái-lai, Ninh-bình: Ich-trí và đại lý rượu Van-vân, Vinh: Sìn-hny, Haë: Đức-thanh, Viễn-tiane: Việt-hoa, Ông-bý: Mai-linh rue Vernaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại lý Thanh-xa đều có bán.

PHÒNG-TÍCH VÀ PHẠM-PHÒNG HAY LÀ ĐAU DÀ DÂY

Thuốc haj nỗi tiếng khắp Đông Dương
giấy khen rết nhiều cim on thật lớn

Khi đầy hơi, khí tức ngực, chán cơm, không Con chim
biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thi bay ợ (ợ
hở hoặc ợ chả). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nỗi
nên, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mệt
mỏi, buồn bã, cát ứ, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dày. Con nhiều
chứng không kè xiết. Một liều thay dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một
bát uống (1p25). Liều hai bát uống Op.45.

Vụ dinh Tân An tú Kim tiền năm 1926

Đại lý phát hành toàn lãnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Culvre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Cô Linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc Kỳ — Cao
mèn và Lào có treo cờ biểu trên.

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhân các bùa tối kỳ ở cũ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi nên soa!
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn
xưa!
Vừa giản huyết, lại vừa rắn cốt!
Vẻ đoạn-trang đẹp tốt như khồng.
Ngày xuân càng đượm sắc hồng,
Càng lươi màu thắm, càng nồng
lâm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Soir de Capri

48, FERBLANTIER
♦ HANOI ♦

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut ophtalmique en de Hué Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hса - hෑu Khám bệnh tại 153 Henri d'Orléans - Hanoi

Pi ô (Ủa Bô g, cạnh hội Hợp - Thiện) có p^ong b^ong b^ong

Sách :

NÓI CHUYỆN NUÔI CON bán tại hiệu Thúy-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre), Hanoi Giá Op.35 một quyển

Luthart

ĐÚNG TIẾNG
KÉU
ĐẸP
BỀN

Guitares
Banjos
Violons

Mandolines et
accessoires de
Lutherie
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chanvre 57
— HANOI —

Nhân các bùa tối kỳ ở cũ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi nên soa!
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn
xưa!

Vừa giản huyết, lại vừa rắn cốt!
Vẻ đoạn-trang đẹp tốt như khồng.
Ngày xuân càng đượm sắc hồng,
Càng lươi màu thắm, càng nồng
lâm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Éditions choisies

Xuất bản hàng tháng
những tác phẩm hay

Đã in xong:

ái-tình

xét theo tâm lý và y học. Ngót 200 trang giảng giải những điều quan hệ về ái-tình. Nói rõ về say mê, cảm đỗ, khiêu dâm, hồn, tàn, và trinh, hai trái tuyết lè, kén vợ, kén chồng, gian lận, thất tiết, cùng những điều cần thiết mà nam nữ thanh niên phải hiểu rõ để gìn giữ sức khỏe và gây hạnh-phúc gia đình. Chẳng phải là dâm thư, đó là một cuốn sách giãi về ái-tình, mới là hơn hết các sách đã có, do giáo sư Thu an soạn rất công phu. Giá Op.55.

người, ngợi

tập truyền thần các nhân vật ở xã hội hiện tại, của Tam Lang. Giá Op.25

đời vô định

Tiểu thuyết của Phạm Ngọc Khôi. Giá Op.40

cô gái giặt sa

Tiểu sử Tây Thi của Hồ Lãm. Giá Op.35

Đang in:

rượu cành cháng uống mà say!

Tiểu lú tiểu thuyết « Kim Lầu » của Nguyễn Khắc Mẫn.

bức thư của người không quen

một văn phẩm kiệt tác của nhà đại văn hào Stefan Zweig, dc Lan Khai dịch.

Mua sách hàng năm lú là khuyến khích nhân tài, và góp sức vào sự gầy dựng văn chương Việt Nam. Trà tiền trước được trứ 10%. và không phải chịu thuế phí.

Thu từ gửi về:

Ông NGUYỄN GIA VĨ
49, Hàng Cót — HANOI

C P A

QUẢNG CÁO
các ngài trao cho

comptoir de publicité
artistique

5-7 Julien Blanc
HANOI — Tel. 1254

trông nom và xếp đặt
bao giờ cũng có

hiệu quả

ENSEIGNEMENT

par

Correspondance

Français, Mathématiques, Sciences
naturales

Préparation au C.E.P.C.I. 5/-0

Cours de té et de Zé
zombie P. S. 3/-00

Préparation au B. E. et
D. E. P. S. I. 4/-00

Cours de Français pour
les scolaires 2/-50

Pour tous renseignements, écrire à

1re Ecole TRITON

8, 8 bis et 10 Rue Résident Miriel Hanoi

Joindre une enveloppe timbrée pour la
réponse

♦♦♦

BÀO - PHẾ LINH - ĐƯỢC

Thuốc BÀO-PHẾ LINH-DƯỢC
chuyên trị các bệnh ho mới
phát và lâu năm của người
lớn trẻ con. Bình ho mới phát
như ho gió, ho khan, có đàm, cảm
ho, trị trong 24 giờ đã khỏi.
Bình ho lâu năm đều có đàm
xanh, đen, có huyệt, ho kinh
niên, ho lao, trường-phục bằng
BÀO-PHẾ LINH DƯỢC rất mau
mạnh. BÀO-PHẾ LINH-DƯỢC
làm mau lành các vết thương
trong phổi, tăng máu đỏ, hết
nóng đêm, hết đờ mồ hôi trộm.

BÀO-PHẾ LINH-DƯỢC làm
mau dứt, ăn ngon ngủ được, sức
lực phục hồi, người bệnh mau
mạnh. BÀO-PHẾ LINH-DƯỢC là
bản quý của những người có
bệnh ho. 1 hộp 1p00.

Có bán khắp nơi và hỏi tại
nhà thuốc:

VÔ - ĐÌNH - DÂN

Cholon - Saigon - Phnompenh - Vinh

♦♦♦

Ets VẠN - HÓA

Rue des Cantonais, — Hanoi

Truyện cổ băng thơ

CHUYỄN DÒ ĐỌC

Chiều hôm, trời rực ánh vàng,
Chuyển dò ngược nước dênh dằng sang sông.
Thuyền nhỏ hẹp, khách quá đông,
Trẻ già chen chúc, gánh gồng ngỗng ngang.
Trên mui, ngoài mạn, trong khoang,
Không còn chỗ lách, chật nhường cõi ném.
Con thuyền bò chậm như xe,
Giải sông vàng lồng chảy êm lờ dờ.
Chân trèo trật vật, bơ phờ,
Thuyền đi như đứng, lừng lờ không trôi.
Khách qua sông có một người
Phương phi vào trạc sáu mươi tuổi già.
Trông người tốt lão, dãy dà,
Áo quấn chừng chạc, vẻ nhà nho phong.
Ngồi thu gối giữa đám đông,
Cụ già lên tiếng nói lòng thở than,
Rằng : « Minh cũng bậc cao sang,
Đường xa cam nỗi quá giang lụy dò.
Hai con tiếng cả, danh to,
Đường đường tai mặt sĩ phu trên đời.
Cũng dòng khoa bảng, kém ai,
Cậu thời tiền sỹ, cậu thời cử nhân.
Nào ngờ cụ cố khuất thân,
Ngồi đây co quắp, té chân mỏi rời... »
Chủ đò dè ý lắng tai,
Thoạt nghe ông cụ tỏ lời phiền than,
Hoảng người, vội vã vào khoang,
Giẹp lui hành khách, sửa sang chỗ ngồi.
Chắp tay kính cẩn, ra mời :
« Bầm, rước cụ cố vào ngồi trong thuyền.
Chúng con sợ ý dè phiền... ,
Xin ngài rộng thứ một phen lối lầm. »
Cụ già mím miệng cười thầm,
Cám ơn bác lái, vào nằm trong khoang.
Gối mây, chiếu cát xanh xang,

(Xem tiếp trang 5)

SẮP CÓ BẢN
LANH LÙNG
(Tả bản)
của NHẤT LINH
•
DƯƠNG IN
VŨ LÒNG
của BỘ HỮU THỦ
CON TRÂU
của TRIỀN TIỀU
DỜI NAY

Ngày Nay
TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
— HANOI —
— Téléphone 874 —
Giá báo mỗi số Op 12
Một năm : 4760
6 tháng : 2400
Ngoại Quốc và các công sở 100-110
Hanoi - và thư xin gửi đến:
M. le Directeur de la TÉLÉ
Ngày Nay - Hanoi

CHUYÈN

Ba vụ tự tử

LÚON trong mấy ngày vừa qua, ở nước ta xảy ra ba vụ tự tử, nhưng sống mỗi người một nết, chết mỗi người một tật, không vụ nào giống vụ nào.

Ở Sơn-tây, một cô gái mơn mởn mười lăm cái xuân xanh, chỉ vì cha mẹ mang mây cầu và ngài ngờ cô đã có tư tình với ai, mà cô nỡ ra công trầm mình để khỏi phải xấu hổ với người hàng phố. Cô ta thật đã bị hy sinh về cái thể diện, một cái bệnh của rất nhiều người. Một ông bà anh hận phải cho ra ông bà, đầu phải nhijn đổi năm hôm để lấy tiền

mua áo cũng dành lòng, và ở chốn tĩnh trung, bán cả cơ nghiệp đi để lấy ít sỉ diện với lòng mạc là một sự quá thường. Như vậy còn trách gì một cô bé mới lớn lên bị cha mẹ hay họ hàng mang đến nỗi phải dì trâm bà đê rửa... mặt.

Đối với cái chết của cô con gái ấy, thì sự tự tận của cậu Đạm ở Nam Định có ý nghĩa hơn nhiều. Cậu móm ngoài hai mươi mà trong một bữa rượu cậu đã mượn hơi men than rằng sống không có ích gì cho gia đình, quốc gia, xã hội thì thà chết đi còn hơn. Thường người ta chỉ nói mà không làm, nhưng cậu khác, sau bữa chén kia, cậu vè mua hai bánh pháo xiết nướu chừng, rồi thấy vô hiệu, cậu bèn ra sông nhảy xuống tự tử. Và cậu đã được toại nguyện, bỏ cái xã hội này để sang cái thế giới bên kia..

BÁNH ĐẬU

CÁC nhiều bạn đọc còn nhớ cái thứ bánh đậu Hải Dương, đã nổi tiếng, mà ngày hè, chúng ta thường nhận được do tay bà mẹ đã đi dâu một chuyến xa về? Cái thứ bánh đậu khô, bột nhão như phẩn, đóng hình vuông có in dấu một chữ triện. Thủa nhỏ, chúng ta thích ăn thức quà ấy lắm, nhưng nếu chúng ta mắc bệnh ho thì đã không khỏi lầm lúc bực mình. Miếng bánh vừa bỏ mõm chưa kịp nuốt, một cơn ho đã làm bật ra ngoài như l่าน khói... Mắt chỉ còn tiếc ngẩn ngơ nhìn.

Bây giờ thứ bánh đậu Hải Dương ấy không còn nữa. Có lẽ người ta thấy cái bất tiện của bột khô cho các trẻ bé và cho các ông cụ già. Ở Hanoi, người ta làm một thứ bánh đậu ngọt hơn, đó là một thứ bánh đậu trót, thứ bánh đậu có mõm. Một thứ bánh dễ ăn trong khi uống chè lầu, cái vị béo ngọt của bánh rất ăn với cái vị đắng của nước chè.

Bấy là thứ bánh rất hợp dùng trong

ý chừng là để giúp ích cho một xã hội nào ở bên ấy. Nhưng cậu chết đi, cái chết của cậu ít ra còn là một cái gương sáng cho những kẻ còn sống mà chỉ mong sống sung sướng lấy cái bản thân, còn thi mặc cả quốc gia, mặc cả xã hội... Có lẽ họ thấy cậu chết, mà họ than,... nhưng ta không có thể mong họ xấu hổ đến nỗi nhảy xuống sông được. Vì nếu thế, họ đã không phải là họ nữa, mà là người biết nghĩ rồi còn gì.

Cậu Đạm, lúc sắp chết, nghĩ đến xã hội, đến người khác, chứ cậu Phượng, lúc chết, thật chẳng nghĩ đến chính thân cậu.

Trước khi tự tử, cậu dụng tâm rủ rê vợ hút thuốc phiện cho đến thành nghiện mới thôi. Má đẽ làm gì vậy? Trong chúc thư của cậu, cậu đề già sáu bảy trăm bạc lại cho vợ làm kế sinh nhai và cậu thề rằng cậu đã làm vợ mặc nghiệm để trọn đời hứa tiết cùng cậu, vì cậu nghĩ một cách thâm thúy rằng đàn bà nghiện như vợ cậu thì không còn si dám lấy nữa! Cậu thật đã quá lo xa, và đến lúc chết, vẫn còn tiếc của đời, vì vẫn muốn vợ sẽ còn là của riêng mình cả đến sau khi mình chết. Một người còn tiếc ré cõi đời như cậu mà dám tự tử thì thật là một sự lạ, nhưng ict kỹ đến như cậu mà chết thì thực là đáng lầm. Nhưng có lẽ cậu đọc truyện Thầy Trang đó thôi.

T. VÂN

Có nơi trú ẩn

HIỆN giờ ở các phố Hanoi, ta thấy nhan nhản treo những tấm biển có vẽ cái tên chỉ và bốn chữ « Có nơi trú ẩn ». Nghĩa là trong lúc biến động dân thành phố chỉ có việc cứ theo những biển đó, vững trãi mà đi thôi: đến nơi khác có chỗ ẩn thân, không lo ngại gì nữa.

Hanoi... 36 Phố

lúc thường thức ấm chè ngọt và tối lấy lầm tiếc rằng sao người ta lại không nghĩ chế thêm ra một vài thứ bánh tương tự như thế nữa: đè cổ đè bánh mà đặt ra cái lè « chè bánh » vào quàng 5 giờ chiều, như thói tục của người Anh. Một tục lệ đáng quý, khiến mệt ngày dài dù hơn, và sau cùng sự làm bánh trái cũng khéo léo và tinh khiết hơn. Cũng là một việc đáng làm, như sự khuyến khích các mĩ nghệ khác trong nước.

Bánh đậu ngọt nhất là bánh đậu của hàng Bạc và hàng Gai. Bây giờ hai phô ấy vẫn cạnh tranh nhau để lấy tiếng, và thêm vào cuộc tranh dành, còn có phô hàng Bảo, và phô hàng Đường nữa. Nào hiệu ict Nguyên

XA GẦN

Thật nhà nước rã là chu đáo.
Chẳng có gì là bỗng, là khuyết
diễn nữa. Cái gì cũng đã bố trí
sẵn sàng, xếp đặt cẩn thận, như

ABRI CƠ NỘI TRƯẨN

vậy đỡ cho người ta phải nghỉ ngơi,
mà ai cũng biết rằng nghĩ ngợi
rất là mệt nhọc.

Ngày xưa Kim Trọng tìm chỗ tro,
mừng rỡ đã được một chỗ:

Có cây có lá sần sòng
Có hiên Lãm Thúy nét vàng chưa
phai...

dè kiêng nỗi tình tư với cô Kiều.
Bây giờ, cậu Kim Trọng tân thời
chắc phải lấy làm sung sướng khi
thấy một tòa nhà

...Có bao có cát sẵn sàng
« Có nơi trú ẩn » vững vàng khôi
lo...

Còn cô Kiều tân thời thì phải
đợi lúc cùng đi ăn dạo đường
bầm: con đường dập thiệp, mà
lại khuất khúc chửi chi, lại kín đáo
bốn bề, thì sự tình tự lại càng dễ
thân mật và gần gũi nữa.

THIỀN-SĨ

Sâm Son năm nay

Sâm-son năm nay rất đông, nhưng
rất buồn, bãi biển thường lừa
thừa người tắm. Nhiều người di
nhỉ mát mọi năm, năm nay vắng
mặt nhiều, vì không sao thuê tránh
được nhà với các ông bà, ông bà
xứ quê, và nhất là các ông cụ phủ
Hà thành. Các ông ấy ném tiền ra
thuê lấy một biệt thự bất cứ nồng
hay mát, quý hổ rộng để có thể
chứa chật nich được cả một đại gia
định.

ngọc ngà, rồi khi thấy vắng người
qua lại, vứt áo bồng xuống cát, chạy
với nâu mich xuống nước biển.
Những hàng lâm biền ấy mọi năm
không có. Nhưng năm nay nghỉ mát
và tắm biển là việc phụ. Việc chính
chỉ là việc đeo Sâm-son.

K. H.

của THẠCH-LAM

Phu'ong

bàng Gai, hiệu Giò Nguyên và Thành
Quang hàng Bạc, hiệu Cự Hương và
Việt Hương hàng Bảo, hiệu Ngọc Anh,
hiệu Thành Hiên hàng Đường, v.v..
Mỗi hiệu đều trình bày một thứ bánh
với một hương vị riêng. Ai chiếm
giải quán quán bánh đât? Thực là khó
giải quyết? Tôi đã lần lượt dùng thử
chừng ấy thứ, đã ngẫm nghĩ và suy
xét nhiều về cái vị ngon, trước một
chén chè tầu bốc khói. Tôi không có
cái kiêu vọng bắt buộc người khác
phải theo cái quyết định của mình.
Nhưng tôi không khỏi có sở thích
riêng trong việc đó.

Bánh đậu của Ich Nguyên thì thẳng
thắn và thực thà, mịn vị đậu ngon
nguyên chất. Bánh của Thành Quang

nhiều hương thơm va-ni, nhưng
đường dùng hay loạn soạn; của Giò
Nguyên thì ngọt vị nhiều mứt quá;
của Cự Hương thì ngọt vị, của Việt
Hương thì ngọt quá, tựa như đậu
trắng, của Ngọc Anh thì hơi khô
khan, của Thành Hiên thì hơi cứng
minh.. Kè về vị ngon, thì mỗi thứ
của một hiệu đều có một đặc sắc
riêng, dù để cho người ta chuộng.
Nhưng tôi thìưa thích thứ bánh đậu
của bàng Gai hơn, vì giản gi và mộc
mạc. Đầu thi nguyên chất đậu, và
hương thơm cũng chỉ là hương thơm
riêng của bột đậu xanh. Cho nên bỏ
vào móm thì tan đều, ăn ngâm nghĩ
rồi mới thấy béo, xuy sét rồi mới
thấy thơm. Cái ông cụ già làm bánh
ở hiệu đó có nói chuyện rằng: trước
kia, vì theo thời, ông cũng cho thêm
hương va-ni vào bánh. Nhưng các
khách hàng quen, trong số đó có vài
ông khách hàng già ở ngoại ô, đều
yêu cầu nên giữ nguyên hương vị
đậu như xưa, và nhà hàng từ đó cứ
theo như thế. Đây thật là một ý kiến
hay. (Xem tiếp trang 16)

(Tiếp theo trang 4)

Ngả lung thoái mái, kẽm càng thảm thưi.
Khiến cho hành khách mọi người-i
Trông vào lác mắt, khẽ lời bần nhau.
Nôm khen: « Ông cụ người đâu,
Mặt mày phúc hậu, râu đầu bạc tơ.
Nhà sao phúc đằng hà sa,
Hai trai hiền hách khôi khoa bảng vàng ».

Lùi dù, dò dọc nghênh ngang,
Nặng nề ý ẩn bơi sang kia bờ.
Người ta nhường bước, cụ già
Nghiêm nhiên lèn bộ rất là ung dung.
Một thầy cung khách qua sông,
Áo lương, khăn lụt, quần chùng, vẻ nho,
Đi đường hỏi cụ tò mò,
Rằng: « Vui câu chuyện, chuyên dò nèn quen,
Dám xin kính hỏi lão hiền,
Tiên sinh quý quán ở miền đâu ta?
Lệnh lang, hai vị quan nhà,
Chẳng hay chiếm bảng khôi khoa năm nào?
Hiện giờ trị nhậm nơi nao?
Hắn là vũ lộ ra trào mông ăn! »
Lão rằng: « Đa tạ vẫn nhân,
Những lời vàng ngọc, ân cần hỏi thăm,
Làm cho lão luống thận ngầm,
Vợ già chính thất tủi thăm không con.
Năm xưa, lão cưới hẫu non,
Trai già may nở hai hòn ngọc cháu.
Thằng Bành là đứa con đầu,
Mặt mày dĩnh ngộ, tuổi hau lên... ba.
Thứ hai thằng Bột đậm đà,
Hình dung tuấn tú, nay vừa tuổi tôi...
Có thầy cõc tử đoán lời,
Mai sau hai cháu nèn người cao sang.
Biển vàng, vồng lọng nghênh ngang,
Anh thời tiến sĩ, em xoàng cử nhân ».
Nói xong câu chuyện lâm thán,
Nhà nho thích chí cười lẩn, cười bò.
Cười riêng cái chú lát đờ,
Cười chung thiên hạ, những đồ xuẩn ngu,
Thấy ai quý phái thì phò...
Chẳng phản hư thực, chẳng dò nồng sâu.

TÚ MỠ

(Theo câu chuyện của Ngugễn-năng-Lâm thuật.)

ĐÓI NAY

Còn một số rất ít:

Ngày Mới của Thạch Lam giá 0p55
Thura Tự của Khái Hưng giá 0p60
Mai Hương Lê Phong của
Thê Lữ giá 0p55
Con Đường Sáng của
Hoàng Đạo giá 0p50
Trước Vành Móng Ngựa
của Hoàng Đạo giá 0p35
(in lại)

KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

ganh hàng hoa

(Tái bản)

Đầy 250 trang Giá 0p60

DÙI NAY

HÁT A DÀO

của nhạc-sĩ NGUYỄN XUÂN - KHOÁT

(Tiếp theo và hết)

Sự linh hoạt của một bản dờn

NHỮNG đặc tính về việc hòa nhạc của lối hát « A dào » đã gợi cho tôi nhiều mối liên tưởng với sự trang hoàng trong gia thất của người mình.

Tiếng trống cung nặng nề, trang trọng như mấy bức hoành phi câu đối; mà chữ họ, chữ phúc, đường triện kiều mẫu cũng không khác gì mấy khồ phách: còn tiếng đàn « dây » thì cũng tựa như son, thiếp vàng; những màu mà nó đã làm nổi con rồng, đường lèo chữ nho lên mà sự mềm mại của nét bút, nhát chạm không kém gì sự dẻo dang của giọng hát.

Chả lẽ lối hát « A dào » chẳng có một cái tính cách khó khăn ấy thôi chăng?

Thật ra bức tranh « A dào » tuy rằng mộc mạc nhưng cũng linh hoạt, cũng sa cũng gần, cũng nhạt cũng xẩm: nghĩa là có đủ điều kiện để khiến ca công khi hát bài hát đó phải lên giọng; hát to lên hay hát khẽ đi, hát gấp lên hay hát thủng thẳng lại, mà làm cho ta phải hồi hộp.

Không khác gì khi ta nghe đọc một bài thơ hay mà ta cảm động. Vì người đọc biết đọc, biết chò phải lên tiếng, nghĩa là biết lấy giọng theo đúng với lời văn nghĩa chữ. Người đọc đã bị xúc động vì những « Vận » những « Tiếng », những « Điều » lối lạc của nhà thi sĩ đã khỏe dùng.

Thuộc về văn chương: « Vận », « Điều », « Tiếng » là những yếu điểm của một bài thơ. Còn về âm nhạc thì: « Nhịp », « Đệu » và « Âm-thè » là những điều canh-hé của một bản nhạc. Và nếu trong một bài thơ mà có những « Vận », « Điều », « Tiếng » lối lạc thì lẽ tất nhiên trong một bài hát cũng phải có những « Nhịp », « Điều » và « Âm-thè » xuất chúng.

Đoạn sau tôi sẽ bàn tới sự lối lạc xuất-chứng của Nhịp, Điều và Âm-thè trong một bài hát.

Nguyên nhân sự linh hoạt của bản nhạc

Biết được rằng: nhịp, điều và âm-thè (tonalité) là ba nguyên tố của một bản nhạc, ta hãy xét xem ảnh hưởng của những nguyên tố ấy với tâm hồn ta ra sao?

Khi nghe một bản dàn, ta nhận thấy rằng ta ao ước muốn nghe thấy

« đều đều » phải có một tiếng mạnh trong hai tiếng một, hay trong bốn tiếng một. Đó là do lúc bấy giờ thính giác ta đã bị hiệu lực của Nhịp nó cai quản. Còn hiệu lực của Điều thì nó khiến ta cảm thấy trước sự đương đối trong cách xếp đặt các tiếng ngắn dài thành từng đoạn có liên lạc với nhau. Về Âm-thè thì ta thấy ta cần phải nghe thấy một tiếng nào hơn các tiếng khác khi hét một bản dờn hay một câu nhạc.

Vì bị ảnh hưởng của ba nguyên tố đó, chúng ta sau khi nghe xong một câu nhạc của một bản dờn, nhất là một bản dờn Âu-tây (vì bản dờn đó đã đặt theo lệ luật của Nhịp điều và Âm-thè) thì bao giờ ta cũng ao ước muốn nghe ngay lại cũng một câu nhạc ấy « ừng » trong một bản dờn đó ít ra là một lần nữa. Nhưng mà không mấy khi sự mong mỏi đó được hoàn toàn mãn nguyện. Câu nhạc mà ta muốn nghe đó thường khi nhắc lại bao giờ cũng mang theo nhiều ít tiếng lạ lạ như muốn đòi hẳn sự « đều đều » của « Nhịp », sự đương đối của « Điều » hay sự bùi tai của « Âm-thè » đi. Câu nhạc ta nghe thấy lần sau không mấy khi đúng hẳn với câu nhạc trước.

Những tiếng bắt ngờ, đột ngột đó, những tiếng nó làm cho câu nhạc nhảc lại sau không giống với câu trước, những tiếng ra ngoài lề phải của âm nhạc đó là những tiếng có ảnh hưởng lớn đến tâm hồn, cảm giác. Cho nên khi đã nghe quen một Nhịp, một Điều, một Âm-thè, thành ra dễ dàng gặp một tiếng gì lạ thì không khỏi gây ra sự ngạc nhiên bỡ ngỡ. Nhưng sự khoan khoái tới liền ngay khi ta nhận thấy rằng những tiếng mới lạ đó đã mang lại cho ta một hương vị, một cảm giác mới.

Nhịp trong lối hát A-dào

Một cái đặc-tính về Nhịp nó làm cho lối hát « A dào » linh hoạt là « Tấu độ » (mouvement) của một bài hát ít khi không thay đổi. Nghĩa là sự nhanh chậm từng tiếng gõ của Nhịp không giữ nguyên một mực trong suốt cả một bài.

Về âm-nhạc « Hué » và cải-lương, cứ như những bài mà thường tôi được nghe thì Nhịp gõ bao giờ cũng đều từ đầu đến cuối. Có thay đổi thi lại, như bài Tầu-má trong mươi « bản tầu », đánh hai lượt: lượt trước, Nhịp gõ chậm, lượt sau Nhịp gõ nhanh hơn lên, chứ không như trong bài hát A-dào « Tấu độ » thay

đổi chỉ trong từng đoạn của một bài thơ.

Sự thay đổi đó đã làm cho cảm giác ta sôi nổi lên thì hẳn phải có một duyên-cớ hay lý-do gì chính đáng. Nghĩa là câu thơ kia hẳn phải có một ý-nghĩa gì có thể khiến một nhạc sĩ vô-danh nào đó đặt ra một đoạn nhạc nó với một « Tấu-degree » bất thường. Không những thế mà cả cái thể nhã của đoạn ấy cũng phải có đủ điều kiện khiến một ca-nương khi hát, hát đến đoạn đó cũng phải nhịp mau lẹ hay chậm lại.

Nếu ta lấy bài « Bắc-phản » ra xét và làm thí dụ, thì cứ như lời ca: « Sen tàn mai đã chiếm hoa, tình dài ngày ngắn đông đã sang xuân; cho thấy cỏ nhân, tim đau... v. v. đến chữ « đông đã sang » thì « Tấu độ » liền đổi, phách mau hẳn lên. Tác giả phô bài thơ ra khúc hát định thể hẳn là muốn làm cho người nghe cảm thấy sự thay đổi của thời tiết lạnh lung buôn héo của mùa đông sang một mùa đầy ấm áp vui troi... »

Và những tiếng phách độn-díp kia cũng không khác gì sự xôn xao, bỗng hỏi của một tấm lòng trong nỗi nhớ nhung.

Xét đến thể nhã thì mấy tiếng « Đông đã (y) sang xuân » vừa là hết câu mà vừa lại như là lấy dà để dì qua cái cầu, làm bằng những tiếng của một khồ phách, cho tới một câu khác bắt vào một bức cao cao hơn.

Ý nghĩa thay và cũng đặc biệt thay!

Ngoài bài Bắc phán ra thì, bài « Hát Nội », « Thết-nhạc », « Tý-bà » cũng có những đoạn mà Tấu-degree phải thay đổi.

Còn những bản nhạc mà Tấu-degree không có, nghĩa là Nhịp và Điều cũng không có thì ra sao?

Ta lấy những bài Thiên thai, một đoạn của bài « Chợ khai », và mấy đoạn của bài « Tý bà » v. v. làm thí dụ.

Những bài hát đó thuộc về một lối âm-nhạc riêng. Một lối âm-nhạc không có kích thước; cũng như về hội họa một lối vẽ mà họa-sĩ đã không kể trước những ô vuông hay những vạch ngang dọc để làm cũ, làm đích cho sự cân đối; một lối vẽ mà họa-sĩ đã phóng bút « vẽ thẳng » lên một tờ giấy trắng. Và nếu các bạn biết rằng về lối vẽ đó có nhiều bức tuyệt bút, thi trong thử âm-nhạc không có kích thước kia nhiều bản cũng không phải là không hay.

Ai là người đã học âm-nhạc tây

mà chẳng biết tới những đoạn « Tuyên-Tự » (Récitatif) bất hủ của Mozart hay của Gluck và cả cái kho tàng âm-nhạc tế-lê của đạo Gia-tô (plain chant) nữa?

Không có Nhịp, không có Điều thì ai cũng ngờ rằng bản nhạc đó sẽ rời rạc. Cho nên đến những bài như bài Thiên Thai, đọc thơ, kể truyện, thì sự hay một phần lớn là ở tài năng người nữa ca công hát những bài hát đó.

Sự bỏ Nhịp bỏ Điều đó là không hề có chỉ dẫn ở trên tờ giấy đã ghi bài hát. Người ca nữ có tài đã thấy trong bài hát đó tự nhiên bình như có Nhịp có Điều ngay. Trong khi hát người ấy đã, theo mỗi cảm hứng, mỗi xúc động, sức trung giác của mình, mà đặt cho bài hát không phả kia một Điều như vô-tinh mà hữu ý, như lưu loát mà mập mờ, như nhạt nhẽo mà phong thú. Thật là dày thi vị!

Trước khi đánh dấu chấm hết cho mục này, tôi không quên nói tới một lối nhỏ về Nhịp trong lối hát « A dào »: cũng một Điều mà có khía cạnh mạnh của « Điều » lại không ăn với khía cạnh m nh của « Nhịp ».

Nhưng ta không thể quá nghiêm mà không tha thứ cái lỗi nhỏ đó khi ta biết rằng: Sự phân chia một bài ra từ giao diện ấy lại phân biệt ra từng phần mạnh với phần khẽ, là một việc mới có ở bên Âu-châu, sau khi tìm ra được hoàn toàn các dấu viết để ghi các tiếng. Huống hồ trong lối hát « A dào » từ xưa đến nay không có một cách gì để ghi chép bài dờn hay giọng hát cả.

Lối đó sẽ rất dễ tránh khi trong nghề hát A-dào các nhạc công cùng công nhận một phương pháp « ký âm » nào.

Vincent d'Indy, một nhạc sư có tiếng, đã có lần bàn nên bỏ Nhịp đi vì nó cản trở sự tự do của mạch Điều, vì tiếng dàn theo « Nhịp » bao giờ cũng phải nhường cho tiếng dàn theo « Điều ». Các bạn bết âm-nhạc Âu-tây hẳn cũng nhận thấy cái lẽ phải rõ rệt trong ý phán đoán này.

Ng. Xuân Khoát

Quyển sách chờ đợi
của các bạn yêu thơ

LƯU THIỀNG

Sắp in xong

CÂY « THẦN TIỀN »

TRUYỆN VUI của KHÁI-HƯNG

TÔA nhà dū hoàn thành, Kiến trúc sư đến ngâm lại lần cuối cùng và lấy lâm ưng lâm. Chỉ phản nản một điều là mấy cây xương rồng trồng trong bồn chiếc chậu vuông men xanh hơi cao một chút. Đó là giống xương rồng mặt nguyệt vừa đẹp và dài. Kiến trúc sư muốn nó phải lùn và tròn. Ông liền ngỏ ý với chủ nhân.

Nhưng chủ nhân là một người không thích chơi cảnh lai không sảnh khoa kiến trúc và khoa mỹ thuật. Ông ta chỉ biết là có nhiều tiền bỏ ra thuê kiến trúc sư vẽ kiểu rồi xây dựng nhà, thế thôi. Bốn cây xương rồng vẽ trong kiểu, ông ta cũng nhận thấy rằng đó là một loài tròn và lùn, nhưng ông ta cho xương rồng nào mà chả được, hơi đâu phải cầu kỳ kén chọn, nhất xương rồng lại chẳng phải là một giống cây quý. Thà rằng là lan hay cúc, hay mẫu đơn cho cam! Vì thế, khi nghe kiến trúc sư tả cái cây xương rồng cần phải mua để trồng thay vào hai đài chậu thì ông ta chỉ u hứa cho xong chuyện rồi bỏ dở.

Nhưng kiến trúc sư nhất định phải có thứ xương rồng lùn và tròn, nếu không, cái lan-can của ông sẽ « dở », — dở là nói theo nghĩa bóng, cố nhiên. Sau một tuần lễ đi lại tại trước lò nhà để ngắm nghia cái công trình tuyệt tác của mình, kiến trúc sư quả quyết lâm theo ý muốn. Là thán lên Nghi-tâm đến nhà một người bán cây quen biết và có tiếng để hỏi mua cho bằng được hòn cây xương rồng quý : ô dấy hẳn thế nào cũng có.

Ở đây không có. Người bán cây quen biết và có tiếng sau khi nghe kiến trúc sư tả cái cây lạ, sau khi nhìn theo ngón tay kiến trúc sư vẽ hình nó xuống mặt đất, liền xứng xối kêu : « À, cây « Thần tiên » ! Thưa ông, đó là cây Thần tiên ».

— Cây Thần tiên ? kiến trúc sư hỏi lại.

— Vâng, cây Thần tiên. Cây này quý lắm và hiếm lắm, không đâu có bán. Nói khi không phải, xin ông tha lỗi cho, cây này trừ khi ông và tôi đi « xoáy » thì không lại nào có được.

Kiến trúc sư chau mày nhìn người bán cây, lấy làm khó chịu về ngón ngữ quá tự do, quá hồn xược của hắn. Nhưng hình như hắn chẳng lưu tâm đến điều đó, cứ vui cười vui nhộn di nhắc lại mãi câu nói mà có lẽ hắn cho là

hóm hình đặc biệt. Thay vì mặt giận dữ của mình không có công hiệu ngăn cản nỗi sự bất mãn hồn nhiên của đối phương, kiến trúc sư liền dấu đi và ôn tồn nói :

— « Xoáy » hay mua tùy ý, thế nào chiều mai cũng đem đến cho tôi bốn cây xương rồng...

— Thần tiên, người kia với thêm.

— Bốn cây Thần tiên. Hết bao nhiêu tiền tôi sẽ trả.

Người bán cây có vẻ ngạc nhiên :

— Tôi không dám hứa trước, vì tôi đã nói cây ấy, trừ khi ông và tôi đi « xoáy » thì không tài nào có được. Hiện giờ chỉ nhà người khách ở Khâm-thiên là săn. Đè tôi

xem có thể nào « xoáy » nổi không dẫu.

Kiến trúc sư mỉm cười :

— Được rồi, xoáy cũng không sao, quỷ hờ có dem bán cho tôi.

Vậy mai nhé?

Người bán cây cười to :

— Mai ! Ông làm như xoáy dễ lâm dấy ! Nhà người ta tưởng cao, công kín lại chò dũ, làm thế nào mà xoáy dễ dàng thế ? Còn phải lấp mưu lấp mèo chán.

— Vậy ba hôm, bốn hôm nhẹ ?

— Thời, xin ông một tuần lễ.

Hai tuần lễ sau, người bán cây trinh trọng đem đến bốn cây « Thần tiên » tí hon trong bốn cái chậu xanh da trời. Về mặt hắn ta vui bi mật như về mặt người mới làm một việc ghê gớm, vui rạng rỡ như về mặt ông nguyên soái mới thắng trận trở về. Hắn ta tặng lẽ, — những người làm nỗi việc lớn

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất ;
Anh cho em, kèm với một lá thư.
Em không lấy, và em anh đã mất.
Tình đã cho không lấy lại bao giờ.

Thư thì mỏng như suốt đời mộng ảo ;
Tình thì buồn như tất cả chia ly ;
Xếp khuôn giấy dễ hoài trong túi áo ;
Mãi trăm lần viết lại mới đưa đi.

Lòng e thẹn cũng theo tờ vụng dại
Tới bên em chờ đợi mãi không về.
Em xé nhỏ lòng non cùng giấy mới,
— Mây dày trôi hôm ấy phủ sơn-khê.

Cũng may mắn, lòng anh còn trẻ quá ;
Máu mùa xuân chưa nỡ hết bông hoa.
Vườn mưa gió còn nghe chim rộn rã ;
Anh lại còn yêu, bông lựu, bông trà.

Nhưng giấy phút đầu mê hoa bướm thăm,
Đã nghìn lần, anh bắt được anh mơ
Đôi mắt sợ chẳng bao giờ dám ngắm,
Đôi tai yêu không được nắm bao giờ.

Anh vẫn thường chuyện dùa khi tuổi nhỏ ;
Ai có ngờ lòng vỡ đã từ bao.
Mắt không uất nhưng bao hàng lệ nhỏ
Len tì tê, thăm trộm chảy quay vào.

Hoa thứ nhất có một mùi trinh tiết ;
Xuân đầu mùa diễm tuyệt vẻ ban sơ ;
Hoa thứ nhất xin đừng ai nỡ chiết
Để vườn lòng con yên khóc ngu ngơ !

Thôi, thôi nhé, hoa đã sâu dưới đất ;
Cười trên cành sao được nữa em ôi !
Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất,
Anh cho em nên anh đã mất rồi.

XUÂN-DỊỆU

thường không thích khoe khoang, nhiều lời. Kiến trúc sư vui vẻ bắt đầu :

— Vậy xoáy được ?

Người bán cây khẽ gật. Mãi sau hắn ta mới kẽ, kè với một giọng nhũn nhặn và giản dị và vắn tắt : Hắn ta đã tổn nhiều công phu, mưu trí mới xoáy nổi bốn cây thần tiên của người khách. Sau hai phen thuê bay bão trào trỗng vào lấp trộm không xong, hắn ta phải thản gánh mấy cây phong lan quý giá đến bán rẻ cho người khách, rồi trong khi người ấy hi hùng treo phong lan lên giàn, hắn ta đã nhanh nhẹn bẻ được bốn đòn « Thần tiên » giấu vào túi áo.

Kiến trúc sư chẳng hà tiện lời khen. Rồi hỏi thẳng :

— Vậy lấy tôi bao nhiêu ?

Người bán cây thẳng thắn đáp : — Tôi không dám bán, vì đó là cảnh di xoáy, tôi chỉ xin biếu ông. Nhưng ông cho lại các khoản phí tồn, nào thuê bay — phải đưa tiền trước đây — nào bán rẻ phong lan. Tất cả vào khoảng chục bạc thôi. Như thế tưởng cũng không đắt vì mới có hai đồng ruồi một. Hai đồng ruồi một cây « Thần tiên » ! Tôi đố ông mua đâu được.

Kiến trúc sư trả lời, rồi đem cây

dến lò nhà mới biếu chủ nhân, để thay vào bốn cây xương rồng mặt nguyệt. Ông ta phản nản nghĩ :

— Hơi nhỏ một chút, nhưng không sao, sang năm nó to lên thi vira vẵn.

Cách đó vài hôm, kiến trúc sư vào chơi chợ Đồng-xuân. Qua rầy hàng cây, kiến trúc sư kinh hoàng, vì vừa thoáng trông thấy có tới hai chục cây « Thần tiên » vừa to hon, vừa tròn hon, vừa đẹp hon bốn cây mà người bán hoa đã khó nhạc xoáy cho mình. Ông ta cười ngặt vì suýt buột miệng hỏi người hàng hoa : « Bà đã « xoáy » những cây này ở đâu thế ? » Song ông ta cũng mặc cả để biết giả :

— Bao nhiêu mét đất thần tiên ?

Nhà hàng hỏi lại :

— Ông bảo cây gì a ?

— Cây « Thần tiên », vừa nói kiến trúc sư vừa trả vào mấy chậu xương rồng.

Người hàng cây mỉm cười :

— À cây xương rồng mù thế này ? Xin ông sáu hào mét đất. Kiến trúc sư trả đưa một câu :

— Thời, ba hào.

Và mua được ngay, không cần phải di xoáy,

Khái-Hưng

DI TRUYỆN

CÔNG HIỆU —
VÀNG ĐỒN

Thuốc đau màng óc gia-truyen THƯỢNG ĐỨC

NHỮNG NƠI CÓ BÁN THUỐC NGỦI:
Hanoi : 15 Mission (gần nhà thờ
lớn)
Haiphong : 37 Paul Doumer
Haiđông : 25 Nguyễn Hữu Đỏ và 34
Davillier
Phútho : 14 Rue de la Gare
Hòabinh : Lâm khê, rue Phượng
Lâm.

Vì con bệnh đau màng óc, nay người ta mới thực tin thuốc Annam cũng có phương hay hơn thuốc khác, vì nếu mắc bệnh đau màng óc mà muốn khỏi chết, thì chỉ dùng thuốc *đau màng óc* *gia-truyen* **THƯỢNG-ĐỨC** 1. khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được hàng vạn vạn người, trước khi dùng không còn là ngại gì là thứ thuốc công hiệu. Những người bị ốm hơi ngứa là bị đau màng óc dùng thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán mỗi phong 0p30, một hộp bối phong 1p00. Thuốc người Op16 một lọ. Tại phòng thuốc **THƯỢNG-ĐỨC** ở 1. Mission Hanoi và 37 Paul Doumer, Haiphong có biển không thuốc ngủi ho các người qua lại muốn dùng ngay. Ở các tỉnh ai đứng đai-lý báu huốc Dau màng óc cũng có thuốc gửi để biểu cho khách hàng. Ai muốn hàng xin viết thư về ngay và đề cho : **THƯỢNG-ĐỨC** 15 Mission Hanoi.

VÀI MÔN THUỐC HAY KHÁC

BÒ-PHÒI: Dùng chữa các bệnh ho ôm nấm, và đề phòng bệnh lao rã công hiện. Giá 1p00 một hộp.

TUẤN BÒ HUYẾT HẢI: Chữa các cô các bà máu xấu, kinh không đều, hành kinh đau bụng, người xanh sao gầy còm, ra khí hư, chỉ uống mỗi hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p50, nếu muốn dùng thử một hộp xin tính giá đặc biệt 1p00.

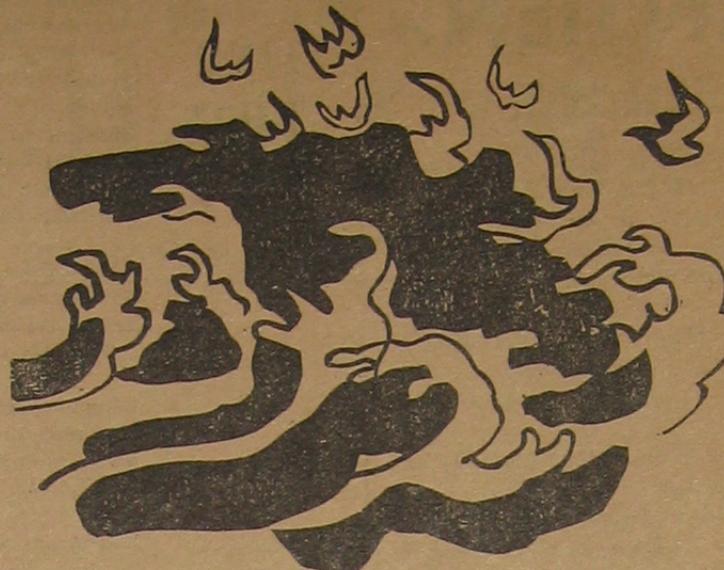
KINH-TIỀN TỤY-TIỀN: Chữa hận hư, liệt-dương, tinh khí bất cõi, giao hợp chóng xuất tinh. Mỗi hộp 1p.

LIỄU HOA HOÀN: Dùng chữa bệnh lậu, Op50 một lọ. Nhe hai lọ nồng lợ, chữa kholan không khỏi sẽ được toàn lại ướm, giá từ 8p00 đến 30p00,

THƯỢNG-ĐỨC
15 phố nhà Chung (Mission), Hanoi

DAI-LY :

Hàđông : 25 Nguyễn-hữu-Đỗ, và 24 Davillier (trước cửa chợ) **Phútho :** 14 rue de la Gare, **Hòabinh :** Hiệu Lâm Khê phố Phượng Lâm, **Haiphong :** Văn-Tân 37 avenue Paul Doumer, **Bắcninh :** Vĩnh-Sinh 164 rue Tiên-An, **Haiduong :** Quảng-Huy 25 Maréchal Foch, **Nhatrang :** Nguyễn-đình-Tuy-Tailleur, **Thanh-hoa :** Thái-Lai 72 Grand rue, **Huế :** Thanh-niên 43 rue An-Cựu, **Tourane :** Lê-công-Thành A, **da Musée.**

(Tiếp theo và hết)

LÚC chơi xong khắp vũ trụ, tức thì tôi di tìm. Tôi tìm mãi, sau biết được chất nó là một thứ hoa, rồi theo đường nó bay tôi trở ngược lại lần lần tới gốc; gốc là một lò lửa. Bây giờ tôi biết được, chính lửa đã tạo nên khói vây. Nói ra xa, thì các thế giới mà ngài và tôi vừa đi, là khói trong cầu thi dụ. Tôi thấy trong các thế giới ấy, loài người sống đều đều theo một khuôn khổ nhất định, nhưng giống nào cũng không như giống nào, cách ăn ở của mỗi giống thấy khác nhau.

Thấy thế, tôi tự hỏi : « Ai đã tổn công tạo nên những thế giới và những giống dân ấy một cách tỉ mỉ ? Và tạo ra để làm gì ? »

Linh thần vừa gật đầu vừa cười :

— Ta dã hiểu, ta dã hiểu ! Ta biết ý người muốn nói gì. Những việc ấy huyền bí lắm. Thầy ta xưa phỏng đoán có một dâng « thiên nhiên », mà khi nãy người đã gọi bằng « tạo hóa ». Dâng « thiên nhiên », đó là thợ dã nắn những thế giới và những giống người ta vừa thấy. Dâng « thiên nhiên » làm công việc ấy tất cũng có một dự định nào, hay một chủ ý gì, nhưng ta không thể biết được và cũng không phép biết. Nhiều người bạn của thầy ta ngày trước bàn rằng : dâng « thiên nhiên » ấy tạo nên vũ trụ để làm trò chơi; ý của người là dùng cả thế giới ta vừa thấy để ngắm trong lúc ngài được an nhàn. Nhưng thầy ta quả quyết rằng không, « thiên nhiên » chẳng làm điều phi lý và trẻ con như thế được. Các bạn bấy giờ nhiệt liệt cãi lại, rồi hỏi thầy ta : « Ông bảo không phải như lời chúng tôi đã bàn, thì ý của « thiên nhiên » thế nào ? »

Thầy ta lắc đầu, đáp lại : « Việc ấy huyền bí lắm, tôi không biết được, nhưng phỏng đoán như các ông, tôi cho là phi lý ».

Linh thần cũng lắc đầu mà không đáp.

Ta sợ lời ta chưa diễn đạt cả ý, nên lại đem một thí dụ ra nói :

— Bây này, giả sử tôi vừa thấy khỏi bay lên cao, nếu tôi không biết rõ nó là gì và gốc nó ở đâu

Cái cọ chỉ tới đó là dứt, không còn ai biết gì mà phỏng đoán thêm nữa.

Thầy ta nhiều lúc đứng ven bờ rộng khi này nhìn ra khơi mênh mông, bát ngát rồi lắc đầu; có bữa lại bảo ta : « Có lẽ phía bên kia là nơi đáng Thiên nhiên ở. Ta thử vượt qua một lần xem ».

Từ xưa không ai dám bơi trên mặt bờ ấy, chỉ có thầy ta, lần đầu dạn gan vượt qua. Nhưng công việc không thành, di nửa chừng đường phải trở lại.

Ta cũng đã ba lần noi chí thầy và cả ba lần đều bại. Lần đầu ta vượt qua bằng xe từ mã; lần nữa ta nuôi một con cá kinh thật to để chở ta đi. Cá bơi một đỗi như gặp nước lạ không hợp với nó, vùng vẫy mạnh quá, ta phải quay về. Lần sau, ta chế một chiếc thuyền bằng thủy tinh rất dày và rất chắc; đi được một quãng thì hơi nước soi được thủy tinh; ước lúa vào thuyền, ta phải mau mau trở lại...

Câu chuyện tới đây thì xe từ mã chạy đến quả địa cầu này.

Linh thần hỏi ta :

— Người còn muốn đi chơi đâu nữa không ?

Ta đáp :

— Xin ngài dãnh tôi đi xem khắp thế giới tôi ở, vì từ đó đến giờ tôi chưa biết trong quả địa cầu của tôi có những gì.

Linh thần cười mà rằng :

— Ấy thế là tính chung của phần đông nhân loại. Họ định đi chơi đâu đâu trước đã, rồi sau hết mới nghĩ đến xứ sở họ. Có kẻ không biết xứ sở họ có gì, lại thấu rõ những sự đâu đâu trên Hỏa tinh, Kim tinh, vân vân...

Nghé linh thần, ta hô hẹn lắm, nói gõ :

— Vày xin ngài dãnh tôi đi xem một nơi thật gần tôi hơn hết.

Thần hỏi :

— Nơi nào ?

Ta đáp :

— Tôi muốn đi chơi khắp thế giới nằm trong người.

Linh thần vỗ tay cười lớn :

— Hay lắm ! hay lắm ! vậy người hãy theo ta...

Lúc ấy, linh thần và ta đến đây. Linh thần ngừng xe từ mã, thả ngựa lừa đi rong trên mây tim thức ăn. Thần giắt ta đi bộ đến một cái làng kia. Lúc bấy giờ đã rạng đông, về cuối mùng thu, ta

TIÊU DAO

NGẮN CỦA CUNG-KHANH

thấy một người đang dạo vườn hoa, vừa đi vừa ngâm một bài thi khen và tiếc cái đẹp của hoa cúc sắp tàn. Linh thần bảo đó là nhà thi sĩ có tiếng thời bấy giờ.

Ta nói với linh thần :

— Vậy ngài cho tôi vào cái thế giới ở trong người ấy để xem cái tài của thi sĩ ra làm sao, và vì lẽ gì nó có ở đây chứ không nằm trong một người khác, như tôi chẳng hạn...

Linh thần gật đầu mà rằng :

— Muốn thế, người phải để cho ta làm phép hóa thân đã.

Ta chịu.

Linh thần làm phép rồi vỗ vào người ta một cái, tức thì ta biến thành một hạt mưa rào, còn linh thần hóa gió. Ngọn gió thổi mạnh vào người thi sĩ, rồi reo hạt mưa rào trên môi. Thi sĩ nuốt hạt mưa và hít luồng gió vào phổi rồi chạy về nhà. Thế thì linh thần và ta đã vào được thế giới bên trong của thi sĩ rồi vậy...

Ở đây, cây cỏ tốt tươi không biết đâu mà sành. Trời chốn này lúc nào cũng bình minh mịt mè. Người ở đây vui vẻ lắm, họ chỉ trồng hoa hồng mà ăn. Trên thế giới chỉ có một con sông, nước trong từ nguồn tới biển. Con sông ấy tươi những thành thị đồng dão vui tươi, những cánh đồng ánh đỏ màu hoa hồng xen một vài mảnh lá xanh non. Ta đi chơi trong ấy gặp nhiều người vui vẻ chuyện trò với ta. Người nào người nấy cũng đẹp, cũng xinh, thay đổi như hoa hồng, cũng thơm và đáng yêu. Họ không biết giận hờn chi cả, họ chỉ biết yêu. Tình tinh ngày thơ lâm; nhiều người ngồi hằng giờ bên bờ sông ấy nhìn giòng nước trong, chốc chốc lấy tay vuốt ve giòng nước hoặc hứng lấy một hụm mà uống. Ta hỏi làm gì thế, họ cười khanh khách mà rằng : « thế ông chưa biết cái đẹp của sông này à ? (ở đây sự « đẹp » của họ đồng nghĩa với sự « ích lợi » của ta, và nói cho thật, trong xứ này, họ chưa biết lợi hại gì cả). Thế ông chưa biết cái đẹp của sông này à ? Chính nó đã nuôi cả chúng tôi ở đây, đã bồi đắp cho lâu dài chúng tôi ở đây; chính nó đã nuôi hoa hồng rất tươi tốt trong những cánh đồng mênh mông kia. Như thế, ông bảo chúng tôi đừng yêu nó à, đừng vuốt ve mà hôn nó ».

Nói xong, một người vuốt ve và uống nước sông như trước. Bỗng hỏi ta :

— Còn ông ở đâu tới mà chưa biết cái đẹp vô nhị này ?

Ta mới nói :

— Tôi ở trong trái đất và tôi là « người ».

Người ấy lộ vẻ ngạc nhiên lắm :

— Thế à ! ông là người à ! lạ thật ! vì từ đó đến giờ, tôi không thấy hay nghe thấy một người nào ở trái đất vào đây. Người thi làm thế nào vào người được.

Ta phải giảng cho anh ấy nghe rằng đó là nhờ phép tắc của linh thần, ta vừa nói vừa giới thiệu linh thần.

Người kia gật đầu nói tiếp :

— Có thể, may ông mới đến đây được, nếu không, thì chả khi nào. Vậy nhân dịp ông vào

dây, tôi xin chỉ một chỗ đẹp nhất để ông di xem. Ông hãy theo con sông này đi lên mãi tới nguồn rồi ông sẽ bảo cho tôi biết cái đẹp nó ra làm sao.

Người ấy nói xong, ta cáo từ rồi cùng linh thần đưa nhau lên nguồn.

Gần tới nguồn thì sông nhỏ dần dần và trong hơn trước. Cây cối hai bên tươi tốt thêm và đẹp đẽ hơn. Lúc đến gần thì giòng nước chảy còn bằng sợi tóc; tiếng nước đưa nhau di êm ái như tiếng đàn du dương; giọt trong lòng lánh muôn màu, muôn sắc đẹp hơn ánh sáng hạt kim cương, hơn sao trên trời. Ta thèm quá, ném thử tay ngọt hơn mật, mát hơn sương.

Linh thần giục ta đến trước nữa, bỗng không thấy giòng nước đâu cả, chỉ thấy một hạt đà nằm trên một chòm rêu xanh non, to bằng giọt sương động nơi thíc

lá cây buổi sáng. Đá ấy trắng như cẩm thạch, và nhìn kỹ hồi lâu, thấy bên trong chiếu muôn màu tươi tắn. Kè tai lại thì nghe một tiếng وهو nhỏ, dịu dàng như tiếng sáo, thâm trầm như tiếng đàn. Trong đá ấy se se rỉ ra từng giọt rất trong; những giọt ấy đưa nhau dì thành một giòng nước nhỏ như sợi tóc, rồi lóng lánh khôi den kéo đến, khỏi ấy làm chúng tôi ngạc nhiên...

Linh thần bảo ta :

— Chính đây là tài năng của thi sĩ. Nhờ đây mà thi sĩ nhà được những lời chau ngọc trong

như giọt nước kia; những câu thơ mà âm điệu thâm trầm như tiếng đàn ta vừa nghe, những lời ngọt ngào như mật và mát mê như sương. Hòn đá này qui báu lạ lùng; ta thử cầm xem bên trong có những màu nhiệm gì tạo được nhiều thi vị như kia.

Linh thần vừa nói vừa nâng hòn đá lên tay. Bỗng linh thần không, hòn đá biến mất, như tan thành hơi bụi, không để lại trên tay linh thần một chút dấu vết nào.

Linh thần ngạc nhiên lắm, và

— Ngay rồi, hai ông đi, từ xưa đến giờ thật chúng tôi chưa bao giờ gặp một tai nạn như thế này. Đất của chúng tôi thỉnh không lại động làm cho nhà cửa và lâu đài đều sập. Con sông đẹp kia thỉnh không lại khô làm cho giống hồng đều chết. Nguy lâm rồi, các ông ơi ! các ông hãy xem nơi chôn trời kia, một luồng khói den kéo đến, khỏi ấy làm chúng tôi ngạc mà chết. Bây giờ chúng tôi hết phương làm thế nào để lánh nạn, chỉ chực chờ khói ấy đến chịu chết.

Người ấy nói xong khóc nức nở và ngồi thุỵ xuống đất, không chạy trốn nữa.

Luồng khói ở chôn trời phía nam từ từ đưa tới và lan rộng mãi. Bay đến đâu thì lâu đài chốn đó cháy sạch, con người thi chết rạp.

Linh thần thấy nguy dã kề bên, hoảng sợ dâng ta theo hơi thở của thi sĩ mà trở ra. Vừa ra khỏi thi sĩ nức lên một cái rồi trút linh hồn.

Linh thần ngẩn lại, thương tiếc và hối hận :

— Chỉ vì ta muốn biết tài năng của hắn, mà hắn phải chết. Tài năng con người kẽ cũng huyền bí không khác nào dâng « thiên nhiên », và ta vừa di theo linh thần vừa suy nghĩ : không khéo ông này rồi cũng làm tiêu mất vũ trụ di thôi. Ta lo sợ có ngày ông ta vượt qua bờ rộng kia được, rồi thì sự vô cùng bí mật của « tạo hóa » sẽ bị khám phá, và trái đất, và mặt trời, và tất cả tinh tú phải tiêu tan như hòn đá : « Tài năng » của thi sĩ.

Lúc bấy giờ ta hết muốn linh thần di tìm dâng « thiên nhiên », chỉ muốn ông ta ở mãi mê bên này mà trông ra khơi, hay lui lại mãi mãi ngày vượt qua bờ ấy, vì ta chắc thế nào linh thần cũng noi theo chí thày một vải lanh nữa.

Đang suy nghĩ, bỗng linh thần bảo ta :

(Xem tiếp trang 18)

CUNG-KHANH

Bút máy

PARKER	giá 23p50 34p50 50p75.
WAERMAN	giá 17p50.
EVERSHARP	giá 9p25 15p25 24p50 38p85.
CONKLIN	giá 16p50.

Ngòi vàng của

◆◆ HOA-KÝ ◆◆

Ngòi thủy - Tinh

KAOLO giá 5p00
KHẮC TÊN.— Cò máy điện khắc tên họ vào bút không tinh tiền. Làm quà cho một người bạn một cái bút may có khắc tên người bạn đó vào thi không ghi nhà và quỹ bàng.

GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG.— Những bút của bút hiệu gửi đi đều có thư chuyen mòn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facure gửi số làm bảo đảm.

Nếu dù ở xa mua cũng khôn; ngại mua phải hàng xấu.

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG
• Telephone 332. Bolte postale No 41 •

Nhà bán kính và bút mờ từ năm 1932

LU'Ơ'M LĂT

CÙNG QUẢNG CÁO

BẮT đầu từ tháng tư năm nay, bà Roosevelt, vợ tổng thống Hoa Kỳ, sẽ cứ mỗi tuần lễ hai lần nói chuyện ở đài vô tuyến điện, trong giờ của một hằng lâm sà phòng. Tuy rằng thường thường bà vẫn nói chuyện trong các buổi quảng cáo bằng vô tuyến điện, để lấy tiền giúp vào các việc nghĩa, lần này là lần đầu mà bà giữ trách nhiệm một cuộc nói chuyện đều đều hàng tuần. Đầu đề của cuộc nói chuyện là : « Eleanor Roosevelt trình bày thứ Sá phòng yếu đầu ». Người dân bà thứ nhất của cả nước Mỹ, tự bắt buộc chỉ nói đến những vấn đề có thể khiến cho các phụ nữ chú ý mà thôi. Trong những buổi trước, cứ mỗi buổi nói chuyện bà được 750 đồng bạc Mỹ.

(Junior)

CÂY NÀO SỐNG LÂU NHẤT THẾ GIỚI ?

CÀY đó mọc ở đảo Sicile (Ý), và các nhà du lịch thường tự các nơi xa đến xem cây trăm rẽ ấy, ở sườn núi Etna. Thân cây do được 58 thước, nhiều thân nhỏ cung một gốc, sinh liền lại với nhau. Cây lê là cây to nhất thế giới và cũng lâu năm nhất, có đến 1950 năm, vì trong đời Pline người ta đã thấy nó đến cây ấy rồi.

(D. I.)

TƠ NHỆN CÓ CHẮC KHÔNG ?

CÁC bạn có biết rằng 18,000 sợi tơ nhện hợp lại không to bằng một sợi râu không ? Những tơ ấy, tuy vậy, cũng rất bền. Người ta có thể treo một quả nặng 4gr vào đầu một cái tơ nhện chỉ nặng tất cả có 54 cigr.

Nhìn thật quả co súc khỏe là. Một hôm người ta được trông thấy một con nhện vừa bắt được con cá con, và kéo cá lên bằng cách cắp vào sống lưng cá.

(D. I.)

ĐƯỜNG XE HỎA

VĂN NAM BẮT ĐẦU LÀM TỰ BAO GIỜ ?

DƯỜNG xe hỏa từ Haiphong lên Văn Nam đã khánh thành ngày 1er tháng tư 1910. Công việc đặt đường bắt đầu khởi công trong năm 1901, sau tờ giao trao Pháp-Hoa ký ngày 10 tháng 4 1898. Tất cả có 47.000 thợ, người Pháp, người Ý, người Tàu và người Annam, cùng-làm việc. 154 cái hầm đục qua núi, và hơn 2000 cầu cống, độ 73.000 thước khối gạch đá và bê-tông.

(D. I.)

GIA SÚC TRÊN THẾ GIỚI

On trên mặt quả đất, có ước chừng : 580 triệu con cừu và chiên, 180 triệu con lợn, 120 triệu con thuộc loài bò, trâu, 100 triệu con dê, 90 triệu ngựa, 15 triệu lừa, 2 triệu lạc đà và gần 900.000 con renne (một thứ lừa ở miền cổ tuyệt).

(D. I.)

MUỐN TẮT DẤU HỎA CHÁY

CÓ nhiên đồ nước vào là nguy hiểm và mất thi giờ. Tối nhất là đồ lèn chỗ dẫu cháy cát, do, hay là tốt hơn nữa, sưa.

(D. I.)

MỘT IT XÃ GIAO

XEP đặt một bữa tiệc có 12 người dự thì làm cách nào cho hợp phép lịch sự ? Xin ngài nhớ tim, 12 người chung quanh một cái bàn có thể xếp đặt ngồi được vừa đúng 479.001.600 lời khác nhau.

Nếu muốn thử một cách xếp đặt mới, mà mỗi người phải đứng dậy đòi chỗ, ví dụ chỉ mỗi một giây đồng hồ thôi, thì cũng phải 15 năm 2 tháng mới hết được tất cả những cách ấy.

(Junior)

KHÁCH SẠN CHO CHÓ

Obé Mỹ có rất nhiều khách sạn cho... chó. Khách sạn cũng có phòng riêng, buồng tắm, buồng ăn, phòng cắt... lông, nhà cho thuốc, cả các thú ý và người trông coi chó ốm nữa.

Người làm ở khách sạn trông nom đến sự ấm áp, và gìn giữ các quý khách. Theo một giá mặc cả, khách sạn lại săn sóc đến cả việc sinh nở hay là chôn cất nữa.

Những khách sạn ấy rất là sạch sẽ và ngăn nắp.

(Junior)

KỶ NIỆM NGŨ BÁCH

CHU NIÊN GUTENBERG

ÔNG TỔ NGHÈ IN

GUTENBERG sinh ra năm nào ? Theo tự vi Petit Larousse, thì ông sinh năm 1397, Valentine, tác giả một quyển sách nhỏ về Gutenberg, nói rằng ông ta sinh năm 1400, và các nhà xuất bản cuốn Lịch những danh nhân, thì lại nói năm 1410. Nhưng chúng ta chờ tranh luận nữa, chỉ nên biết rằng năm 1420, Gutenberg cùng với cha mẹ bị đầy, từ tỉnh Mayence đến Strasbourg. Thoạt tiên, ông làm nghề mài đá và làm gốm; rồi sau, cùng với ba người thợ, ông lập nên một hội để thực hành một cái nghệ đến lúc bấy giờ còn giữ kín: đó là một cái máy in, những bần gỗ riêng, và những chữ trạm rời rạc...

NHỮNG THÀNH PHÒNG KHÓI LỬA

CÁC THÚ BOM

LÚA, những ngọn lửa kêu réo và khói mù, từ xưa đến nay người ta vẫn dùng để làm bén địch sợ hãi. Trong những bức tranh cổ, chúng ta được thấy những « chiến xa » cũ của Á-dông, bắn xe có gài lưỡi dao sắc, và chia ra ở đầu xe một khúc gỗ đang cháy.

Ngày trước, người ta đã dùng những tên lửa — tức như bom nارية bảy giờ. Đó là một cái tên trên đầu có buốt mồi giếng lấp dầu và cháy; bắn bằng nỏ mạnh, tên ấy đâm cắm vào khiên mộc của bên địch, hay vào các mái nhà.

Những thứ khí cụ lửa ghê gớm nhất của ngày xưa, gọi là « feu grégeois », mà bảy giờ người ta không làm được nữa. Lửa ấy được trộn những cái thùng nhỏ, do một cái trực quay bắn mạnh ra, rơi xuống đầu như một ngôi sao sao chổi, vừa đốt cháy vừa giết hại rất công hiệu. Đạo binh của vua Saint-Louis, trong hồi các Croisades đã bị hại về thứ khí cụ ấy nhiều lắm.

Người ta trổng rằng chất lửa ấy làm bằng các thứ nhựa cây, diêm sinh, dầu, nấu trong một cái nồi có bời phân ngựa. Có người lại bảo có chất diêm trắng (salpêtre) nữa, vì vậy nên gấp nước cũng không tắt. Jainville, một nhà viết sử hởi Trung cổ, nói rằng không có gì dập tắt nó được, trừ cát; như vậy lửa ấy giống những bom tào tháo (bom élétron) bảy giờ làm.

THỦ BOM « ÉLEKTRON »

Quân Đức, ở Ba Lan, và quân Nga ở Phần Lan, đã dùng rất nhiều những thứ bom nارية lửa. Những chất nổ và lửa được dùng nhiều hơn, có lẽ công hiệu hơn hơi độc.

Những thứ bom có « lân tính trắng » — (bombe au phosphore blanc) — nặng độ 15 cân tây, và đựng độ 4 cân lân tính. Một ít chất nổ làm bắn tung ra chung quanh cái chất lân tính nguy hiểm ấy, hé gấp khi giờ là lại cháy bùng lên.

Một thứ khí cụ lạ lùng nữa, là thứ « bom máy quay » — (bombe turbine), chạy bằng dầu súng, có thể khiến cho khi giờ cũng thành ra chất nổ, nhất là ở chỗ bom rơi xuống. Khi thứ bom ấy rơi trúng đích, một chút không khí ép phi ra làm quay rất nhanh cái máy quay, ném tung ra ngoài không khí một lán dầu súng như sương mù. Một cái ngòi lúp bảy giờ mới bắn ra một tia lửa: thế là nổ tung cả lén và cháy lan khắp cả.

Cũng gần giống thứ ấy, là thứ « bom có đèn bóng »: trong bom có những mảnh bóng vụn lấp một chất nước dễ cháy, mà sức nổ làm

— Mày ăn phải gì mà ngu như bò thế hử ??

— Bầm thay, con ăn thịt bò với bị uống sữa bò à.

Gutenberg có lúc thành công, cũng có khi gặp nhiều nỗi khổ khăn. Những cách thức hoàn toàn hơn ông đem đến cho nghề in lúc bấy giờ, khiến người ta coi ông là người đã sáng kiến ra cách in mới. Vậy thì ông tìm ra những cách thức đó trong năm nào ? Về thế kỷ trước, người ta định rằng là năm 1440, và về dịp ấy, trong tháng sáu năm 1440, người ta khánh thành trong một công viên ở Strasbourg, một pho tượng của Gutenberg, do tay nhà điêu khắc David d'Angers.

Như vậy, nếu trong năm 1440 người ta đã làm lễ kỷ niệm từ bách chu niên Gutenberg, thì năm nay chúng ta không thể quên không nhắc đến lê kỷ niệm ngũ bách chu niên của nhà sáng kiến ấy, mà công việc tìm tòi đã có ích biết bao cho nhân loại.

(D. I.)

QUẢ ĐẤT BAO NHIỀU TUỔI ?

KHÍ các nhà bác học bắt đầu tính toán tuổi của quả đất, theo cái thời giờ đầu để cho ngôi sao lửa nguội, và cái vỏ động và rắn lại thành mặt đất, người ta tróc vào độ một trăm triệu năm. Những sự phát minh của khoa học gần đây thay đổi hẳn cách tính ấy. Vì có chất quang tuyến radium, khiến cho quả đất nguội rất chậm, nên một trăm triệu năm không đủ. Và bằng vào chất hélium có nhiều ít trong một vài thứ đá, khoa địa học và hóa học đều đồng ý cho rằng tuổi quả đất là hai trăm năm muôn triệu năm. Mà không chứng rời người ta còn đi xa hơn nữa.

(D. I.)

KHI CHẠY VỀ QUÊ NÊN LÀM GÌ ?

NÊN KIỂM LỢI BẰNG CÁCH ĐỌC QUYỀN :

GIĘNG CÂY ĂN QUẢ

(Culture fruitière)

Tác giả: NGUYỄN CÔNG HUÂN
Nông chính tham tán — Giá 1p20, trước 0p30

Bán tại: Librairie CENTRALE

60 Boulevard Bourgogne Desbordes — Hanoi
Và ở: KHOA HỌC TẠP CHI
Route de Ngoc Ha Hanoi (Boite postale No 62)

bắn tung ra chung quanh.

Nhưng mà vua có các thứ bom, vẫn là bom « élétron », mà cách làm như sau này. Trong lòng bom, có dây một chất gọi là « thermite », do những mảnh vụn mangan (aluminium) chộn với chất dễ sát hột; vỏ quả bom, đúc bằng một kim khí rất nhẹ, aluminium trộn với magnésium, cũng có thể cháy lên được: tất cả quả bom đều cháy cả, không còn gì sót.

Khi quả bom ấy đi xuyên qua một cái mái nhà, một thứ cỏ riêng lám cháy chất thermite, bốc lửa lên sảng lò và phun sát nóng chảy với sức nóng 2500 độ. Lượt cháy ấy lâu đài chừng 40 giây đồng hồ, với một quả bom nặng một cân; rồi cái vỏ magnésium cũng cháy ra và bốc lửa cháy trong quang độ 15 phút, với sức nóng 1300 độ.

Với cái sức nóng từ 1300 đến 2500 độ, không có một chất gì có thể chống lại nỗi mà không cháy. Vì vậy thứ bom « élétron » tuy thường nhỏ, nhưng mà cái công hiệu thì ghê gớm lắm.

Những khói lửa trên đất Phản Lan

Cái tẩm bi kịch thảm thiết xảy ra ở Thượng hải, rõ rệt cái hiệu

Tôi đã tự tử đây anh ạ.

— Ô nếu vậy thì may; chắc anh chả cần đến mủ, vậy anh cho tôi mượn; Giờ nồng lắm!

quả ngay tức khắc của những hàng bom rất to, vừa nãy lừa lại vừa nổ mạnh; người ta còn chưa quên hình ảnh những cái xác ghê sợ, chết cháy đen như than ngay trong xe ô tô, giữa một đám 1400 cái tử thi ngỗng ngỗng trên mặt đường, vì hai quả bom khổng lồ.

Những quả trúng đích tai hại như thế có thể xảy ra ở bên Á đông, vì phố phương đông đảo, chở béo Âu châu thì ít khi lâm. Cái « phương pháp » có hiệu quả nhất đối với hạng bom đốt cháy, có lẽ là dùng những quả bom hạng nhỏ thôi, mà người ta có thể ném giải rác rất nhiều, để đốt cháy nhiều nơi hết sức. Đội phòng không Phản Lan đã nhận được những quả bom nặng 10 cân, 2 cân, 1 cân 25, hay có khi 200 grammes, nghĩa là chỉ nặng bằng ba quả trứng gà. Nhiều thứ bom khác, cân nặng đến 50 cân, cháy bằng dầu mazout, mà chất nổ bắn tung vụn ra.

(Còn nữa)

Theo Gringoire

NGÀY NAY NÓI CHUYÊN

Mèo Như Mộng, Phù lý — 1) Ông Đồng dương có bán vé Loterie Nationale của nước Pháp không?

Người Đồng dương — đây thuộc địa Pháp — có thể mua vé số Loterie Nationale không?

— Có thể mua được những lá số đó lâm. Nên gửi các nhà ngân hàng mua hộ.

2) Một dạo, có tin rằng chính phủ Pháp cấm cho chơi ô chữ (mots croisés). Vậy sao, trong các báo Pháp vẫn thấy in những cuộc chơi ô chữ như báo Nouvelles Littéraires?

— Có một dạo sau ngày khai chiến, chơi ô chữ cấm hẳn ở các báo. Gần đây, cởi chế độ ấy đã nới, không bắt khé thê nữa nên cuộc chơi ô chữ mới lại thấy xuất hiện trên các báo bên Pháp. Còn bên ta cuộc chơi ấy vẫn cấm như thường.

Phi Sơn — 1) Đến bao giờ nhà xuất bản Doré Nag mới ra một loại sách toàn về « phiêu lưu mạo hiểm »?

Tôi nghe hình như đã quảng cáo ở Ngày Nag Mùa Xuân năm Kỷ Mão 1939.

— Công việc của nhà xuất bản đã có chương trình định sẵn thứ tự, loại sách nào sẽ phát hành vào thời kỳ nào đều đã dự bị trước. Trong lúc này, tình thế khiến cho việc gì cũng bị chậm trễ nếu không bị ngăn trở là khác, tuy vậy công việc xuất bản của Doré Nag vẫn tuân tự tiến hành. Sau, những cuốn đầu trong loại Sách Hành, Doré Nag sẽ in những cuốn truyện phiêu lưu, mạo hiểm. Ban cứ vui lòng đợi: chậm ra nhưng thế nào cũng ra.

2) Tập thể thao ở trường Võ bị mỗi tuần hai lần rồi, vẽ nhà có nên tập thêm nữa hay không?

— Thể thao cần phải tập luân, và tập đều mới hoàn toàn có ích. Những buổi tập ở trường Võ bị nên coi là những bài giảng làm kiểu mẫu để minh biết những đường lối vận động cần phải theo. Vậy vẽ nhà nên theo đó tập thêm. Nhưng nên lượng sức mà tập cho vừa phải thôi. Cố gắng thái quá cũng có hại.

R. Phú, Hanoi — Hai người cùng làm cho một nhà buôn, một người có tính gian lận, nhưng không mấy khi thành sự vì thường bị người kia ngăn trở, nên tìm đủ cách để đánh lồng lợn ra khỏi cửa để đánh một mình mưu lợi, như thế thì người bạn ấy nên xử trí ra sao nếu một khi tìm được đủ bằng chứng kia đã lầm nhiều điều gì?

— Tố giác sự gian giảo của kẻ khác

là một điều chính đáng. Ở đây, có thể gọi đó là một việc phải làm. Đề trước hết khôi thiệt hại cho nhà buôn đã đem sự thành vương của mình phô thắc trong tai người làm công; sau nữa để tránh cho chính mình, người ngay trực, khôi bị kẽ gian giảo bảy mươi lăm hau.

3) Tôi có một người bạn gái, xưa nay vẫn coi tôi như anh cả nhưng nay tôi thấy yêu người con gái đó, và phải làm thế nào để tôi được tình yêu của người bạn gái?

— Tôi có một người bạn gái, xưa nay

lại không có một tình nhân trước khi

biết tôi, và họ vẫn đang yêu nhau.

Trong trường hợp này, thì tôi nên xem thế nào?

(Chúng tôi vẫn chờ từ đì lại luôn; người

con gái vẫn có cảm tình thân mật với tôi

và có nhiều lời hứa hẹn về tương lai.)

— Chẳng tôi lấy làm lạ cho câu hỏi của ông, nhưng cũng nhận thấy tình yêu khăng khít của ông đối với người thiếu nữ kia. Có lẽ chính sự khăng khít đó khiến ông không dù sự minh mẫn để nhận thấy cái vô lý trong việc yêu thương nồng đỗi này.

Ông nên thôi hẳn việc thư từ với người thiếu nữ đó, và nhất định tuyệt giao đi. Nhưng « lời hứa hẹn » về tương lai kia, nếu ông còn cho là những lời thành thực, thì ông nên hồi một lần cho dứt khoát.

Mademoiselle Lê Dung, S. J. C. A. Badon

— Hai người yêu nhau, nhưng khi lấy

nhanh lại giận nhau, và phải làm thế nào?

— Làm thế nào? Đầu tiên nhận

nữa, đó là thượng sách. Muốn thế thì ông

cũng như bà, chỉ nên nghĩ đến sự dẽ

chiu cho người bạn trăm năm của mình

và sẵn lòng tránh cho người ta những

câu nói tức, những lời mai mỉa trách

móc, hoặc những câu bóng gió mặt mè

không đâu. Hai người nên thi nhau vui

tinh và nhất định nhận lấy sự trai về

chính mình. Như thế dù mình phải, người

kia sẽ phải bối hận và xin lỗi mình,

không chừng thì chán. Lúc nào cũng nhớ

rằng, giận nhau vẫn không thể nào dẽ

chiu bằng thuận vự thuận chồng. Nhưng...

thỉnh thoảng giận đối chút ít thôi, để

có cơ lùm lanh, đó cũng là việc có ích.

Mademoiselle Thanh, Huế — Một người

có hòa phép trừ tà ma cam đoan rằng nhất

định có ma mà tôi vẫn không tin và chưa

để gấp.

Vậy ma có thực hay là chỉ có trong tri

tri tưởng của người ta thôi?

— Cả một vấn đề to lớn cần phải bàn

đến vì câu hỏi này. Nhưng có thể nói

tóm tắt: ma là hình ảnh do những trí

khôn yếu dưới tưởng tượng thấy. Những

trí khôn ngày thường cũng tin có ma được.

Vậy nếu có là người yêu hóng via và là

người quá đại dột thì có cứ việc tin có

ma.

Tiếng ả Thé — 1) Người nào chuyên giữ

mục Ngày Nag nói chuyện để trả lời những

câu hỏi của độc giả?

— Không thể chiêu lòng cho ông biết

được. Đó thuộc về phạm vi bí mật của

nóu nghề.

2) Qua tờ « Người bạn hàng năm » theo

những số Ngày Nag trước có nói sẽ ra

trong tháng Septembre 39; đến nay chưa

thấy bán?

(Xem tiếp trang 18)

TAI HIỆU DỆT CỤ-CHUNG

Hiệu đang trưng bày nhiều kiểu

Mailot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CU'-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

BU'Ó'M

(Tiếp theo)

NGOÀI cái mong chết vì chán sống, chàng lại còn mong chết để thoát được tình yêu của Thu. Chính chàng đã thấy sợ chàng, sợ sẽ có những hành vi rất xấu dối với Thu, dối với đời nếu chàng còn sống ít lâu nữa. Chắc hẳn là chàng sẽ quay rầy đến Thu, không thể khác được. Đó là một sự tất nhiên, một định số nếu chàng chưa chết ngay. Chàng lại còn sợ hãi hơn nữa vì chàng thấy trước rằng nếu còn sống thì không bao giờ nữa chàng là người có lỗi. Phải từ nay «không bao giờ chàng là người có lỗi», chàng không có tội với ai nữa, chàng hết cả trách nhiệm của một người và có lẽ biết cả lương tâm của một người biết hối hận. Trương ngay từ bây giờ đã thấy rõ ràng đó sẽ là sự thực, chàng sẽ trở nên như vậy. Chàng mở to hai mắt, khắp người ròn rợn sợ hãi vì lần đầu nhận thấy rõ cǎo bản của tâm hồn mình, một cǎo bản vô luân, khốn nạn, bấy lâu còn ẩn nấp che đậy, giờ mới lộ rõ ra. Tuy vậy, Trương chỉ thấy mình sợ mình chứ không thấy tự kinh.

Quang ngồi dậy, nhìn Trương nói :

— Thế nào chị Cúc, chị để anh Trương ngồi buôn thề à ?

Cúc vừa cười vừa nói :

— Hôm nay anh ấy làm sao ấy.

— Anh ấy ôm đáy mà. Buông mán cho anh ấy đi ngủ. Anh ấy dương cần người dǎm bóp.

Chàng nói với Trương :

— Lại đây làm một điếu.

Trương lại dựa đầu vào dùi Yến, cầm lấy dọc lầu. Mới kéo được nửa điếu, chàng sắc thuốc phải bỏ vội ra. Trực nói :

— Triệu chứng yếu lâm rồi. Đang ngủ đi thôi.

Trương nói :

— Không phải vì yếu đâu. Vì lờ sơ. Sợ vì độ trước lần đầu tiên bút nhiều quá nôn ợ, rồi ôm đến mấy hôm.

— Phải đấy, mà không hút được là may. Yếu như mày mà hút vào thì chỉ vài tháng là lao ngay.

— Thế à ? Nhưng lao có chết ngay không ?

— Không chết đâu, chỉ ngoeo thôi.

Vào nằm trong màn được một lúc, Trương hỏi ra ngoài :

— Trực này, có phải những anh nghiệp rồi uống dǎm thanh với thuốc phiện không chết không ?

— Uống nhiều thì cũng chết như thường. Nhưng mày hỏi thế để làm gì ? Muốn bắt chước hằng Chất có phải không ? Hèn nhát thì mới tự tử.

Trương kéo tay Cúc làm gối và khẽ nói với

Cúc :

— Em cũng chết với anh nhé ?

Cúc nói :

— Chết ngay lập tức bây giờ.

— Em không sợ chết chứ ?

— Chết với anh thì em không sợ.

— Thế thì ngoan lắm...

Trương cất tiếng nói với Trực :

— Chúng mày bảo những đứa tự tử là hèn nhát à ? Lão tuốt, chỉ nói a dua thôi. Tớ, tớ cho là không hèn nhát cũng không can đảm. Hèn nhát thì không bao giờ tự tử được mà có can đảm như giờ cũng không tự tử được. Tự tử được hay không là ở cảnh chứ không ở người.

Vinh gạt :

— Thôi ngủ đi. Bàn cãi mãi.

Yên lặng một lúc lâu. Yên khẽ ngân dài một câu sa mạc. Tiếng Trương ở trong màn đưa ra, giọng ngái ngủ :

— Nhưng nhất định tự tử không phải là hèn nhát.

Trương ngủ thiếp đi. Chàng thấy mình cứ cố nhoi lên để tránh mũi dao mà Thu đưa vào cổ mình, nhưng có một sức mạnh ghê gớm giữ chặt lấy chàng, đè nặng lên hai bên ngực. Mũi dao đã chạm vào cổ, nhưng chàng không đau đớn gì cả ; một giòng máu chảy ngang cổ xuống gáy lạnh như một giòng nước đá mới tan. Trương kêu thét lên : « Em giếtanh » và gật mình tỉnh dậy. Chàng hắt mǎu chǎn dương đè nặng trên cổ và tay chàng chạm vào chiếc khuy bấm ở mép chǎn.

Chuông đồng hồ buông năm tiếng ngắn. Qua khe cửa, trời hãy còn tối. Trương thấy trong người mỏi mệt, nhưng có cái mỏi mệt nhẹ nhõm dẽ chịu của một người vừa hết sốt. Trực ngày đều đều ở giường bên. Ngoài đường cái có tiếng lăn lách cách của một chiếc xe bò di qua. Trương đoán là một xe rau ở ngoại ô lên chợ sớm. Lòng chàng lắng xuống và từ thời quá vãng xa xăm nỗi lên một hình ảnh yêu quý của tuổi thơ trong sáng : khu vườn rau của mẹ chàng với những luống rau riếp xanh thẳm, những luống thia lá lá nhỏ nhu sương mù và hôm náo trời nắng, những mầm đậu hòa-lan tươi non búp lên qua lần rơm ủ dột. Rồi đến khi luống đậu nở hoa trắng có những con bướm rất xinh ở đâu bay về...

CHƯƠNG V.

Trương rút trong túi ra bức thư của cụ Phách để xem lại dịch bóm nào phải đi Hải phòng nhận việc.

— Còn ba hôm nữa.

Nghĩ đến ngày bắt đầu phải đi làm, Trương

ngao ngán thấy hết cả cái vô vị của một cuộc sống gượng, cái nhọc nhằn của những công việc làm bất đắc dĩ. Nhưng không dám làm chàng không có cách gì nuôi hanh cả. Hơn một tháng nay hết tiền, Trương đã phải dọn nhà đi nơi khác, đến ở một căn gác tồi tàn ở Ngọc-hà. Quần áo, đồ đạc Trương cầm bán hết dần. Chàng khó chịu nhất là tuy không chơi bài gì nữa mà chàng lại cảm thấy mình truỵ lạc, khốn khổ hơn là độ chơi bài vong mạng nhưng có nhiều tiền. Chàng phải lẩn lút lánh mặt các bạn quen; chàng thấy mình như có tội với đời không thể đường hoàng nhìn mặt mọi người ; lúc nào chàng cũng có cái cảm tưởng rằng mình là một anh khốn nạn trong xã hội. Gặp người quen, Trương nứu nghe thấy họ thì thầm :

— « Đáng kiếp, ai bảo chơi bài vào. Hết tiền rồi cũng cứ ngày dàm ra lừa đảo. Tớ cho là lù sóm ».

Trương tưởng thế, vì chính chàng trước kia cũng đã nghĩ thế khi gặp một tay chơi đến lúc kiết xác.

Các bạn chơi cũ, đến giờ Trương đã xa hẳn họ. Chơi bài không có thú gì, lại mang tiếng là chơi « boóng » nên Trương dành ở nhà vậy. Người chàng vì thế cũng đỡ yếu hơn trước. Cũng có đêm mưa buồn, theo thói quen chàng khoác áo loi ra đi tìm các bạn cũ, nhưng đến nơi chàng đứng nhìn vào một lúc, nhìn cái quang cảnh ảm ám và sáng lảng ở bên trong, rồi tự nhiên thấy chán ngán và lặng lẽ bỏ đi. Chàng lang thang hết phố nọ đến phố kia, rồi có khi rẽ vào một nhà chùa và ngủ luôn ở đấy cho đến sáng. Những lúc đó chàng thấy mình khờ sờ lầm và sáng hôm sau khi ở nhà chùa bước ra, chàng tưởng còn thấy trên da mặt mình tắt cả cái nhớ nhợp của một đêm truỵ lạc.

Độ ấy Trương hay đến nhà Thu luôn vì chỉ đến đây chàng mới kí ức thấy mùi h là một người khốn nạn nữa, lòng chàng đổi khác hẳn, thư thái đón lấy sự sống bình thường và êm á. Chàng như người dương đi trong đêm mưa rét được bước vào một căn phòng vừa ấm vừa sáng, và khi ở đấy ra về tới căn nhà tối tăm, chàng còn như bị chó jòi và giữ trong mắt hết cả cái ánh sáng lung linh của những phủ ngồi cạnh Thu.

Thế mà còn hơn ba hôm nữa phải xa Thu. Chính ra sở dĩ Trương nhận lời đi làm ở Haiphong là chỉ cốt để xa Thu. Mới mười hôm trước đây, Trương vừa sợ hãi vừa vui sướng được nghe trên xè diện mấy bà nói với nhau về truyện Thu từ chối lấy con một ông tuần làm tham tá ở Nam-dịnh.

— Chẳng hiểu cô ấy nghĩ làm sao mà không

TRẮNG

bằng lòng đám ấy.

Chàng thi chàng hiều lầm nên chàng bối rối vò cùng. Từ lúc ấy Trương quyết định xa Thu. Nhận có cự Phách làm việc lâu năm cho một sở buôn ở Haiphong, lại là bạn chí thiết của thân phụ chàng, nên Trương nhờ cự Phách xin hộ việc làm.

Trương đến trường lấy thơ của cự Phách, gặp ngay Mỹ rủ hôm sau đi chơi chùa thầy. Có Hợp, bà Bát và cả Thu nữa với Kim, một cô bạn của Thu. Cuộc đi chơi tình cờ thành một cuộc tiễn biệt nên Trương nhận lời ngay, không ngượng.

Sáng hôm sau, Trương đến sớm. Bà Bát niềm nở hỏi :

— Cậu Trương đi Haiphong làm việc thật đấy à ? Sao cậu không học nữa ?

Đưa mắt nhìn Thu chàng mỉm cười trước khi nói dè tỏ cho Thu biết là chàng không thể trả lời câu ấy theo đúng sự thực được :

— Thưa cự, cháu học mãi thấy người gày yếu quá nên phải bỏ đi làm. Đi làm từc cũng như nghỉ vì ở sở ấy nhàn lảm,

— Tôi trong cậu độ này cũng khá hơn trước Thu nói :

— Đi làm có điều độ hơn chắc còn khỏe ra nữa. Cần nhất là điều độ.

Nàng nói dồn vào hai tiếng « điều độ » làm như có ý khuyên Trương. Trương nhìn Thu nói :

— Ngày mai cháu đi, thành ra hôm nay đi chơi lần cuối cùng... với các anh ấy.

Thu nói :

— Đây với Haiphong chừ xa xôi gì đâu mà nói lần cuối cùng.

Trương nói lảng lơ, nửa đùa nửa thật :

— Biết đâu đấy.

Thu nói giọng mỉa mai :

— Có lẽ, Haiphong là đất ăn chơi : anh ấy xuống dưới ấy vui có khi quên cả... Hanoi.

— Quên thì chẳng đời nào quên, nhưng...

Trương bỏ lửng câu nói vì Mỹ vào rục ra xe. Tình cờ chàng được ngồi vào chỗ rất tốt vì nhìn vào chiếc gương con chàng thấy in

rõ hình khuôn mặt Thu. Chàng bức tức vì mãi mãi không thấy Thu nhìn lại mình và chàng không tìm được cách nào để cho Thu biết là hai người có thể tự do nhìn nhau trong gương. Thu cứ mãi nói chuyện với Kim mãi. Xe đi khỏi ô Cầu-giấy, Thu mới nhận biết và từ lúc đó Thu không nói chuyện nữa. Hai người yên lặng nhìn nhau. Trương không thấy ngượng lầm như khi nhìn thẳng vào mặt Thu. Thỉnh thoảng chàng chớp mắt luân mấy cái rồi nhắm mắt một lúc lâu như để cố giữ lại cái hình ảnh đẹp của hai con mắt Thu. Chàng bâng mi xuống một chút và tưởng như đó là một lời nói Thu có thể hiểu :

— Anh yêu em lắm.

Chàng thấy Thu cũng bắt chước hạ lông mi làm hiệu như có ý trả lời :

— Em đã hiểu là anh định nói với em điều gì.

Kim hỏi :

— Chị nghĩ gì mà mỉm cười vui vẻ thế ?

Trương vội ngồi chênh dị một ít để không nom thấy Thu nữa. Thu đáp :

— Em nghĩ bằng quen đến một chuyện thú quá nhưng không thể nói ra cho ai biết được, vì chính em, em cũng không biết rõ.

Trương và Thu cùng ngạc nhiên vì thấy chàng đến nơi quá. Trong lúc đứng lại nghỉ chân ở lưng chừng núi, Kim nhắc đến tên một người bạn gái trước cùng đi chơi với nàng ở chùa Thầy :

— Giờ thì chị ấy chết rồi. Tôi nghiệp chị ấy chết về bệnh lao. Ốm đến hơn một năm, khỏe ra hẳn hoi rồi lần đầu ra chết trong một lúc không ai ngờ.

Thu cau đôi lông mày đưa mắt thật nhanh nhìn Trương. Nàng thấy Trương vẫn thản nhiên đứng vịn vào cảnh đại ngắm phong cảnh dưới cánh đồng. Sao Thu lo sợ thế, lo sợ hơn là chính nàng bị mắc bệnh lao. Nàng tự an ủi :

— Trương có phải mắc bệnh lao đâu. Cô thấy anh ấy ho bao giờ đâu. Vả lại lao cũng khỏi người khỏi.

Thu vẫn tự tin là có thể cứu thoát được Trương ; nàng yên trí là nhờ nàng Trương bây giờ mới khà hơn trước không chơi bời liêu linh nữa. Đối với nàng, phải trải qua nhiều gian truân, ái tình mới có thể cao quý và chân thật ; nếu chỉ yêu nhau một cách phẳng lặng rồi lấy nhau, biết đâu đã là yêu thực.

— Yêu nhau như thế thì xoàng lầm. Vì sợ, tình yêu giảm đi, lại càng xoàng hơn, không phải là yêu.

Vào chùa lễ xong, Kim rủ Hợp lên xem Chợ giòi.

— Không biết có gì không, lần trước em chưa lên.

Hợp nói :

— Chẳng có gì cả. Lên mắt công chèo khó nhọc. Các cô muốn tập thể thao thi nên di lầm.

Thú bảo thằng bé con dẫn lối lên Chợ giòi Ra công chùa gặp Trương, Kim rủ :

— Anh Trương lên xem chợ không ?

— Vâng, đi thì đi.

Bốn người chèo lán tùng hòn đá. Lên được nứa chừng Trương và Thu cùng ngừng lại và thấy Kim còn loay hoay với dứa bé con ở dưới xa. Tiếng Kim vẳng dưa lên :

— Bé con, mày giặt lao với không ngã chết. Thu và Trương cùng cười rồi lại chèo lên. Không bão nha, hai người cùng ráng sức chèo lên thật nhanh. Trương thỉnh thoảng ngừng lại đợi Thu. Chàng nghe rõ tiếng Thu thở mạnh, quay lại hỏi rất khẽ :

— Em mệt lắm, phải không ?

Thu đê tay lên ngực, vừa thở vừa nói, vui tươi hai má đỏ hồng :

— Không mệt gì cả.

Hai người lại cố sức chèo. Trương đưa mắt nhìn Thu suy nghĩ. Chàng không biết quả tim mình đậm mạnh vì chèo rốc hay vì cái ý tưởng vừa vút đến. Lên gần tới nơi, Trương đứng lại vì chỗ đó kỵ mực không nom thấy chùa, cũng không nom thấy Kim ở dưới. Chàng nghĩ :

— Chắc Kim còn ở dưới xa lắm.

Thu lên tới nơi cũng đứng dừng cạnh Trương. Trương đê tay lên ngực :

(Xem tiếp trang 18)

NHẤT - I NH

VUI CƯỜI

Của P. V.

Ăn mặn khát nước

Cả nhà ăn cơm. Thằng con, chỉ ngồi ăn sã cái ăn, mẹ nó quát bảo :

— Ăn cơm đi ! ăn cho mặn vào rồi tự nứa lại khát nước cho mà xem !

— Khát nước đâu mà chóng được đến thế ? Ở trường, hôm nay học luận lý, thằng giáo bảo phương ngôn có câu : « Đời cha ăn mặn, đời con khát nước ». Lâu thế kia mà !

Của Huỳnh-văn-Châu

Dấu hỏi, dấu ngã

Ông chủ dương viết thư riêng, ngừng lại hỏi người thư ký :

— Ngày ! chử « bùa » dấu hỏi hay ngã.

THU KÝ — Cái đó cũng tùy theo lúc !

ÔNG CHỦ — Tùy theo lúc là nghĩa sao ?

THU KÝ — Thưa như bùa đầu tháng thì chữ bùa ngã, còn như bùa cuối tháng thì lật nhèn sẽ hỏi ! !

Ăn dòn dòn

Gì cách trí, thằng giáo kêu trò Chánh lên hỏi :

— Con mắt, cái miệng, lỗ mũi, bàn tay và lỗ tai để làm gì trả hagy kè ra.

TRÒ CHÁNH — Con mắt để khóc, cái miệng để nói, lỗ mũi để hí, bàn tay để đánh nhau còn lỗ tai... để ăn dòn dòn !

Mắc « dịch »

THẦY BÉ — Thưa cô thằng hai có ở nhà không ?

CÔ HAI (vợ-nhà viết báo) — Nhà tôi mắc « dịch » trong nhà.

Tôi chỉ mua xe hơi

Một hôm Xã-Xé được trúng số vội ra Hanoi mua xe hơi. Lúc vào hàng ông chủ bắt tay đắt đi và hỏi :

— Ông muốn mua xe thứ 12 ngựa hay 14 ngựa ?

Xã-Xé lắc đầu và nói :

— Không, không ! trâu, ngựa tôi có thiếu gì, bây giờ tôi chỉ mua xe hơi thôi.

Xin ờ

— Bầm ngài cho tôi ở với ngài, mỗi tháng ngài cho tôi bao nhiêu cũng được, hiện tôi đang nghèo đói quá.

ÔNG CHỦ — Vậy hỏi trước anh có ở với ai chưa ?

— Bầm có, hỏi trước tôi ở với cha tôi trên hai chục năm.

Của Dương-Đinh

Không quân

LÝ TOÉT đọc báo — Bởi không quân Nhật đến đánh Trung Khanh.

BÀ LÝ thấy thế liền hỏi — Thằng nó ơi, sao lại đội không quân ? không quân thì đánh chắc thế quái nào được !

Hi vọng

— Anh ạ. Tôi chưa thấy ai hi vọng hão huyền như ông chính lòng tôi. Ai lại ông ta có mua một vé Tombo-la số độc đặc là một cái ô tô, về nhà ông ta liền cho xáy ngay một cái nhà để chứa ô tô.

— Thế đã lấy gì làm lạ. Tôi có một người bạn hiện giờ dương thất nghiệp. Anh ta hi vọng mới góm chừ. Hôm trước anh ta chỉ còn một hào, số tiền cuối cùng. Anh ta vào hàng cơm đầu phố kia kia. Anh ta mua một đĩa sò trai đê... không phải đê ăn nhưng đê tìm ngọc, họa may trở nên giàu có.

Con — Bố ơi, có phải ông này hay cần nên người ta phải nhớt vào chuồng phải không bố ?

BỐ — ... ???

Thế thì...

KHÁCH — Có thằng ở nhà không em ?

NHỎ — Thưa ông, hỏi chuyện gì a ?

KHÁCH — Có khoản nợ...

NHỎ (ngắt lời) — Dạ... thằng cháu di vắng.

KHÁCH (diễn nhiên nói tiếp) —... hôm nay định đem đến đây trả cho xong số sách.

NHỎ (lười cười) — Thế thì mời ông vào. Thầy chán đang ngồi uống cà phê ở trong phòng khách.

3 THÚ' SÁCH MÓ'I

1.) Sách thuốc chữa Đậu, Sỏi

Day đủ các cách chữa Đậu, Sỏi, có nhiều hình cùng nhiều bài thuốc kinh nghiệm. Giá 1p50 (có cả chữ Hán vị thuốc).

(NG. AN NHÂN)

2.) Học Đầu Võ Tâu

Day hai bài võ « Sư Tử Cồn Cát » (bài thuần và bài nghịch) và nhiều bài đê đầu Võ rất tài tình hiền độc ! Có ngàn trang hình rõ, Giá 0p60.

(SƠN NHÂN soạn)

3.) Lối Võ Thường Dùng

Có nhiều miếng võ « thường dùng » mà hiền độc như bóp cù, gõ, bóp lật và lăm ngã ! Bắt dao v.v... Giá 0p30.

(SƠN NHÂN soạn)

Ở xa gởi mua, thêm tiền trước. Thư, mandat để cho nhà xuất bản :

NHẬT NAM THU QUÁN

19, Hàng Điều — Hanoi

N.N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

— Vì lẽ bây giờ tình hình thay đổi, các vật liệu đều lên giá quá cao, nên sự xuất bản chưa trù tính xong. Nhưng chúng tôi vẫn đề ý, và bao giờ có thể được là sẽ khởi công việc ngay để khởi phỏng mong đợi của các độc giả.

Bà câu hỏi sau. — Lê chí được hỏi hai câu mỗi tuần thôi. Vậy nếu ông muốn hỏi lại những câu ấy, xin biến gửi riêng ra.

Mr Sinh, 61 Ch. Laffitte Neuilly sur Seine France — 1) Tôi ở xít Pháp mà tôi muốn cho con tôi sang học bên Pháp; chúng sáu tuổi dì có được không và cách thức dì phải cẩn dùng những điều kiện gì, tiền lầu hết dộ bao nhiêu ?

— Còn ít tuổi như thế thì phải có người đưa dắt, không thể đi một mình được, tất nhiên. Tôi không hiểu ông định nói điều kiện gì, còn tiền tần thi không rõ một nửa xuất mất là bao nhiêu. Về việc này ông có thể biết rõ bằng cách hỏi ngay các hảng tàu.

2) Muốn học tiếng Anhais, họ cách nào cho mua nói được và mua sách gì ? Cố thử sách bằng quốc ngữ không vì hiểu ít chữ Pháp và ở xít Pháp mua rất khó, và không hiểu cách mua nên mua ở nhà báo mua.

— Học Anhais muốn cho chóng biết thì chỉ có cách tốt nhất là học ngay ngoài Anh. Ở bên Pháp chắc sự học ấy dễ dàng lắm. Còn sách tự học tiếng Anh thì có nhiều lắm, sách quốc ngữ cũng có hai ba quyền mới xuất bản nhưng xem chừng không được tốt lắm. Nếu ông có muốn mua thì gửi thư về hỏi các hiệu sách Nam kỳ và Thuỵ kỳ, v.v.

L'oiseau Bleu, Vinh Bảo — Cha mẹ tôi đã hỏi cho tôi một người con gái, đã làm lễ ăn hỏi rồi. Nhưng nay tôi ghét vì người đó đã nói trong nhiều thư gửi cho tôi nhiều điều phạm đến danh dự tôi. Nhiều điều ấy họ dẫu sau sự nói dưa. Nay tôi yêu một người, người ta thực lòng yêu tôi. Tôi có nên và có thể không cưới người kia không ?

— Từ chối một người mà cha mẹ đã hỏi rồi là một việc nên dẫn do hagy làm, và phải có nguyên cớ gì chính đáng. Nếu ông xét những cớ đó có thể khiêm cho cuộc nhân duyên sau này không được hoàn hảo, thì ông nên trình bày cho cha mẹ biết, và cùng bàn định trước khi nhất quyết.

B R., Qui-nhơn — Ngoài hai điều kiện « ăn ảnh » và « ăn tiếng », một tài tử mản ảnh có cần có gì nữa không ? Một người không có hai điều kiện đó có cách nào làm cho có để được đóng phim không ? Nếu người ấy có điều bộ mà họ chắc đóng được.

— Còn điều kiện quan trọng nhất nữa là... tài năng, và sự may mắn. Ở bên ta làm tài tử mản ảnh không phải dễ vì lẽ rất gián đị là không có hảng sản xuất phim nào cả. Còn muốn sang bên Mỹ hay các nước khác đóng trả thù lai không nữa. Phải có tài, đã là một điều khó, lại phải làm thế nào cho người ta, biết đến tài của mình nữa, một điều kiện không kém khó điều kiện thứ nhất.

Nguyễn Văn Hanoi, — Muốn học Stein, nhưng không biết nên theo Méthode Duployé hay học theo Méthode Prévost Delaunay hơn. Vì tôi không được biết rằng đâu nào họ đã và viết nhanh hơn.

Phương pháp Duployé thì học nhanh hơn phương pháp Prévost Delaunay (chỉ học 1, 2 ngày là biết). Nhưng trong cả hai phương pháp, điều cần không phải là học biết, mà là tập viết sao cho nhanh. Nghĩa là phải tập viết nhiều lâm, còn phương pháp nào cũng trong

Của Thế Hứng

Tôi không đến

ĐÀY TỜ — Ông tôi bảo tôi ra nói với ông rằng ông đi vắng.

KHÁCH đến chơi — Nếu thế, vào nói với ông rằng vừa rồi tôi không đến.

Tươi hơn

— Ngày bà, bây giờ cái gì cũng hạ giá cả. Như những trang bà mua kia, cách đây một năm, ít ra cũng phải 3 xu một quả.

— Nhưng cách đây một năm, tài trung phải tươi hơn bấy giờ.

Muốn biết

Một bà hỏi một con sen xin đến ở :

— Tao muốn biết tại làm sao chủ trước của máy lại đuổi máy đi ?

— Thưa bà, thế con cũng muốn biết tại sao con sen trước không có thể ở với bà được ?

Lần đầu :

Lý Toét đứng đợi tàu ở ga Hanoi, ngắm nghĩa mài cái đồng hồ hai mặt treo ở ga. Lý Toét lấy làm thích trí lầm nói lầm bầm : « Thật là lần đầu tiên mình trông thấy hai cái đồng hồ cùng chỉ đúng giờ một lúc.

CÓ CỨNG MỚI DỨNG DẦU GIÓ

Lý hôn

(Tiếp theo)

DƯA NHAU RA TÒA

Vợ chồng đã vì một cớ gì không thể nhìn mặt nhau mà không muốn cào mặt nhau ra nữa thì chỉ còn có một cách là đưa nhau ra tòa xin cởi bỏ nhau như ta cởi bỏ chiếc áo rách.

Nhưng không phải đưa nhau ra là tức khắc được rời nhau ra. Còn phải trải qua trăm cay nghìn đắng, còn phải nhìn mặt nhau it ra vài ba번, còn phải cùng nhau đối chất, còn phải tìm cách dò lỗi cho nhau nữa rồi mới đến lúc thành thoi, anh di đường anh, chị di đường chị.

Lệ thường, có việc bắt bình gi với ai, ta chỉ có việc đến tìm một ông thầy kiện hay một ông thầy cò, nhờ ông ta thảo đơn và thay mặt hộ; xong rồi, ta chỉ còn việc nắm mặt ở nhà đợi kết quả. Nhưng vụ ly dị không phải là một vụ kiện thường. Anh hổng của cuộc ly hôn không phải chỉ có về phương pháp tiền tài, mà còn về nhiều phương diện khác. Vì thế cho nên các chủ nợ của người chồng không thể thay mặt kiện vợ người, hoặc người vợ mất đi, những người thừa kế không thể kiện chồng xin ly dị hộ được. Chỉ có chính người nguyên đơn, vợ hay chồng, mới có thể đem việc ra tòa, và chính người ấy phải thân đem đơn đệ tay ông chánh án mới được.

thật chẳng khác gì một người bạn đến chơi gặp lúc vợ chồng người đương xô xát nhau. Ông ta lúc đó có thể là một ông to hồng thứ hai chấp nỗi lại mối duyên sắp dứt, nhưng ông vẫn có thể ngán mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xem chim sẻ bay dê mặc hai vợ chồng kề tội nhau ra. Nhưng việc cần nhất, là ông phải nghị xử dê chồng một nơi, vợ một nோ, bắt chồng phải tháng tháng đưa tiền cho vợ tiêu và định đoạt xem con cái nêu gùi ai. Nhưng chỉ là định đoạt tạm thời, dê đợi vụ án kết liễu.

Vợ chồng kề tội nhau rồi lại tha thứ cho nhau thì vụ kiện xóa bỏ đi, nếu không, ông chánh án lại có thể bắt hai vợ chồng gặp

ông chánh án (tòa đệ nei cấp nếu vợ chồng là dân bảo-hộ, và tòa sơ thẩm nếu vợ chồng là thuộc dân) nhận đơn, và lúc đó tùy nghi dân bảo khuyên can nguyên đơn. Ấy luật buộc ông ta phải vậy, nhưng thiết tưởng cũng là một điều thừa: ông ta biết khuyên dân gì bây giờ? Người ta cũng đã nghe chán chê rồi, chứ có phải lên năm lên bảy mà bảo khuyên họ về chắp lại cái giây xích thằng dã dứt như hàn lại cái nồi dã vỡ. Cho nên thường thư ng, ông chánh án cũng chỉ khuyên lấy lệ, chứ thực ra ông cũng không tin ở lời khuyên của ông cho lắm.

Khuyên không được rồi, thi ông chánh án cho đổi bài vợ chồng đến để hòa giải. Lúc đó, công việc của ông chánh án rất khó khăn và khó chịu, vì ông

nhanh lanh nữa để hòa giải. Nhưng thường thi cuộc hòa giải thứ hai này cũng đến thất bại như lần trước, và đến phải đem ra một phiên công khai để xét xử. Lúc đó, hai bên sẽ nại chứng ra

cho vợ quyền đi lấy chồng ngay sau hôm tiễn hôn thỉnh thoảng có đứa con ra đời trong thời hạn ấy, luật không biết đứa con ấy là con của ai, của chồng trước hay là của chồng sau, hay là của cả hai chồng.

Tuy từ ngày ly hôn, anh chồng di đường anh chồng thật, nhưng có khi vẫn phải bận tâm đến vợ. Đó là những khi tòa len án ly dị vì lỗi ở anh chồng; những lúc ấy, anh chàng phụ bạc kia vẫn phải trả tiền cấp dưỡng cho vợ cho đến khi nào vợ đi tái giá hay ăn ở tư tình với người khác: kể như vậy cũng phải, vì đã tim được nơi nương dựa khác mà còn ăn lương của chồng thì thực là oan ức cho anh chồng quá.

Tòa án, lúc xử lý hôn; có quyền định số tiền cấp dưỡng ấy là bao nhiêu và nghị quyết luôn cả về sự trông nom con cái, hoặc cho chúng ở với mẹ, hoặc với cha, hoặc với một người khác. Đến lúc chúng mười lăm tuổi, thì lúc đó lớn rồi, tùy ý chúng muốn ở với ai, tòa sẽ chiều lòng chuẩn y.

Có một điều nữa phân biệt vụ kiện ly dị với các vụ kiện thường. Nếu đương lúc đem nhau ra tòa, vợ chồng bỗng dưng về ở với nhau, thi vụ kiện cũng bỗng dưng định chỉ: về ở với nhau tức là tha thứ cho nhau, mà luật pháp chỉ chăm chăm đợi họ tha thứ cho nhau là họ về tái bê Đông lần nữa.

MỘT NGƯỜI MỘT NGÀ

Lúc ly hôn thành án nhất định thi tình nghĩa vợ chồng đến ngày đoạn tuyệt.

Vợ chồng từ đó hóa ra người đứng vâ có thể quên cả những lúc đầu ấp tay gối, tôi tôi minh minh, nhà nhà cửa cửa rít rít cả lên. Từ đấy, anh di đường anh, tôi di đường tôi, không còn bận về nhau nữa: quyền lợi, nghĩa vụ của vợ chồng thành ra chuyện đòi xưa rồi. Anh có thể lấy vợ mới, tôi có thể di lấy chồng khác, nhưng ở đây, vợ vẫn kém chồng. Chồng có thể tái tục ngay sau hôm ly hôn thành nhất định, nhưng vợ còn phải chờ dài đợi những mươi tháng nữa: đó không phải là vì luật ghen ghét gì bạn mà hồng, mà chỉ là vì luật sợ

T. VĂN

HOÀNG ĐẠO

CON ĐƯỜNG SÁNG

Dài 200 trang. Giá 0\$50

ĐỜI NAY

CÂU ĐÓI NGÀY-NAY

Ngày-Nay ngày nay in nhà-in nhà

Nhất - Định nhất định thuốc hiệu
thuốc hiệu.

Ông nhất định cát nghĩa, Nhất Định (tên người) nhất định bảo rằng thuốc của hiệu thuốc là...hiệu, nghĩa là... công hiệu. Ông viết bốn trang giấy lớn rất hùng biện và cũng rất bướng bỉnh để nhất định bảo là câu của ông đáng khen và nhất định đòi lấy giải nhất. Nhưng Lêta nhất định không tin.

Khiêm tốn hơn, ông Hu Võ cũng nhất định, nhưng theo kiểu câu này: *Tự-Lực tự lực định nhất-dịnh nhất*.

Nhưng nhất định nhất cái gì?

Hai bức thư dài để phản trả cho bầy câu xoay hết mặt nọ đến thế kia, ông Kim Bội chỉ có thể tố được sự chịu khó của ông và góp vui được hai câu cũng kha khá : *Rạng-Đông rạng đông viện pháp-viện Pháp*.

Và :

Nội-Nhật nội nhật học pháp-học Pháp.

Nội Nhật, theo ông là tên người đấy. Cái người tên là Nội Nhật học pháp-học của Pháp nội trong một ngày.

Nếu không cần theo luật « bằng đổi trác » nữa câu phản trên, ta có thể tạm gật gù để tạm « thường thức » câu sau này của ông P. T. Ông :

Đồng-Tây đồng tay trình nhật-trình Nhật.

Và câu sau này của ông Tr. Bùi Lê :

Thái-Binh thái bình múa mât-múa mât.

Và ta được tiếng là người rất rộng lượng.

Tuy vậy, có cố gắng vẫn có hòn Kỳ này chúng ta đã thấy có những câu không đến nỗi « mất thề diện » lắm. Hơn nữa, đôi khi ta còn thấy có những câu có chút giá trị nếu tác giả chịu tìm tòi và xếp đặt công phu hơn.

Thí dụ câu sau này của ông... Anh Lâm (Thái Hà) :

Cô Đơn cô đơn gối chiếc-gối chiếc.

Cô Đơn, theo lời cát nghĩa của ông Lâm, là một cô ở Thái Hà. Cô Đơn cô đơn...kè cũng đã khéo tim, nhưng giá cô ấy đổi tên thành cô Độc thi câu đổi mới đúng luật « bằng đổi trác ». Ông Anh Lâm là một trong sáu bạn tài tuấn họp nhau lại để tìm câu đổi lại. Nhưng sự gắng sức công cộng đó chỉ làm nỗi được có bấy nhiêu cơ đồ. Những câu khác của cái công ty văn vẻ này chả còn câu nào đáng khuyến khích hết. Cho cả cái câu của ông.. Nguyễn Nhứt Định cũng vậy. Ông Nhứt Định có lẽ mới tự đặt cho mình cái tên quả quyết đó, để có cơ làm câu đổi như thế này.

Nhưng khéo hơn cả các câu đổi từ trước tới nay, có lẽ là câu sau này của Hoàng Đạo :

Tùy-phái tùy phái xách cuốn-sách cuốn.

Nghĩa là người tùy phái theo lời sai phái, xách cuốn-sách cuốn lại. Câu đó có nhiên đáng lên dây không phải là đề nhân phẫn thường của Ngày Nay.

Dưới đây Lêta xin gâ hộ các bạn một ít « ý kiến » để giúp các bạn trong lúc cầu từ. Đó là những mâu canh đổi dùng để chấp lại với những mâu khác mà các bạn nghĩ thêm ra. Nếu tin được câu hoàn toàn, xin nhờ cho Lêta ký tên chung và chia với Lêta giải thưởng nhất chưa có ai được.

... nước ấm-nước ấm;
... đanh ý-định ý;
... tích cù-tích cù.

Các bạn cố đi !

LÊTA

Kỳ sau : Cuộc thi để vịnh (tập Kieu).

HƯỚ

— Tu là râu.mì
là mày : Tu-mi là
râu mày.
— Thày nhâm
rồi, con chưa có
râu à.

Hanoi...

36 Phố phường

(Tiếp theo trang 5)

BÁNH KHẢO, KẸO LẠC

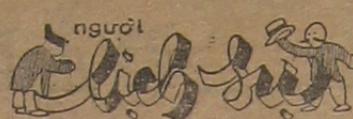
Bí với bánh đậu, còn có các thứ bánh khảo, và các thứ kẹo lạc, kẹo vừng. Về bánh khảo, hoặc nhân hạt sen, đậu đen hay đậu xanh, thì hiện Cự Hương là nhất. Ngày trước, hiệu Ngọc Anh có tiếng khắp kê chợ thôn quê; nhưng từ ngày Cự Hương ở tỉnh Đồng dọn lên, thì ngôi bá chủ đã thay người. Trong khi Cự Hương mỗi ngày một tiến bộ trong cách tìm tòi khiến cho bột bánh được mềm rẽo, nhân đậu được nhuyễn trong, và các nụ trinh bày được sạch sẽ tinh tươm, thì Ngọc Alh năm ngứa trên cái danh vọng cũ của mình, uể oải bán hàng cho khách. Hiệu đó hình như giàu rồi mà lại... mà người Annam mình phần nhiều giàu có rồi thì không hay có nữa. (Đó là cái tật chung của người mình, khiến cho không có một công cuộc nào phát đạt được lâu dài, cả từ trong cách buôn bán cho đến những công nghệ khác). Thế mà Ngọc Anh còn thử kẹo lạc ngon, ngon vì mùi va-ni cho vừa phải, vì cái giải vừng vừa chín, không hăng sống mà cũng không khét chát, và nhất là đường của kẹo không dinh rắng.. Cái ngon đó tôi cho cũng là một sự tình cờ, ngay chính nhà hàng bán có lẽ cũng không biết rằng hàng của mình ngon hơn hàng khác. Vì ta thử vào mua ở hiệu đó mà xem: chẳng có ai săn đón mời chào khách, nhà hàng thản nhiên và đứng đong như không cần bán, mua hay không mua đều tỏ ý không cần. Nếu ta giục lâm, hãy giờ mới có hai câu nhỏ quẩn vái áo nâu, quẹt tay vào tà áo, rồi thở vào lỗ bốc kẹo, gói vào mảnh nhặt trinh cũ, nêu ta mua có 5 xu hay một hào. (Ấy là hồi giày còn rẻ, chứ bây giờ...)

Thật là đáng tiếc. Ô, sao sự cố gắng ở nước này không được lâu bền nhỉ ? Hiệu Cự Hương phát đạt một độ, giờ xem ra hình như cũng đã có những triệu chứng — tuy chưa rõ rệt — của một sự mệt mỏi, chênh mảng rồi.

Mà tài làm bánh của người mình không phải là kém cỏi. Cái thứ bánh rẽo Trung Thu của Cự Hương không kém gì bánh của Tàu, và các thứ bánh kem của Việt Hương không thua gì bánh của Tây. Ta chỉ còn thua cái chi, cái cố gắng nữa mà thôi: nghĩa là còn thừa nhiều, nhiều lắm.

Cho nên ngày tết Trung Thu, thấy người Annam xô nhau đến mua bánh nướng của Đồng Hưng Viên, chen đầy nhau như họp chợ, và chịu khó chờ đợi hàng giờ, nghe những câu vò lè và nhìn cái vẻ không cần của mấy chú bán hàng, chúng ta nhớ nên lấy làm lạ vậy. Người Annam mình — nghĩa là ông với tôi —, nhân nhục và kiêu nhẫn cũng nhiều lắm.

Thạch Lam

GIỚI THIỆU

THƯỜNG ra thì hai người chưa quen biết nhau bao giờ, chưa có ai giới thiệu người nọ với người kia, thì không nên giáp mặt để gặp nhau, và nói chuyện với nhau.

Có thứ giới-thiệu bè ngoài dùng trong khi hai người vì vòi tình mà gặp nhau. Giới thiệu như thế chỉ qua loa tháo và không có sự giao thiệp về sau và lâu dài. Tôi cách giới thiệu ấy, ta chỉ cần nói họ tên mọi người. Trong lúc ấy, người ta chào lẫn nhau, nhưng sau này, người ta có thể không chào nhau nữa.

Có thứ giới-thiệu có ý định, cố để dùng tro g khi mình muốn giúp việc cho một người nào, hay khi muốn làm cho hai người gần gũi nhau.

SAU là thứ giới thiệu giữa những người muốn có sự giao-thiệp về sau, và lâu dài.

Khi người ta giới thiệu một người dân ông với một người dân bà, người dân ông bao giờ cũng phải đứng lên và nghiêm hẳn đầu dì, người dân bà vẫn ngồi nguyên chỗ mà chào lại. Khi người ta giới thiệu hai thiếu niên với nhau, thì hai người đều đưa tay ra cho nhau.

(Còn nữa)

THẾ-HUNG

— Trước khi yêu anh, em đã yêu ai chưa?
— Quái, anh nào cũng hỏi câu ấy ! Chưa minh ạ, minh là người em yêu thứ nhất.

CHUYÊN ÂM-PHÚ

của TÔ-TỨ

— Khốn nạn ! năm lần bảy lượt tôi bảo mòng cho thẳng con tôi, nhưng ruột gan nó đè đau ấy ! có mỗi một con dao cạo tôi bảo nó đốt cho tôi mà nó cũng không nhớ !

— Bác gái sắp xuống đây bác ạ !

— Phen này thật chêt ! bác không biết rằng tôi đã phải lùi để thoát nó ! Có lẽ nó uống thuốc độc để theo xuống đây ám tôi !

— Chị ơi ! Làm thế nào được bây giờ ? Nhà em đang tháp lử nhất sinh, sắp xuống đến nơi ! Em lại chót lây chồng ở dưới này mất rồi !

— Thằng Đội ấy nó cả ghen lắm chị ạ. Đốt mă cho em nó còn kèm thêm cả khẩu súng lục nữa. Cứu đồ có ý dịa em để dùng cho hàn mọc strong !

— Ông đã thấy cháu đâu ông đâm đang chura ? Đốt cho một con hổ tán thôi ! Ngũ ấy làm ăn gì ? Có mỗi cái miệng, cháu đâu của ông lại quên không khoan, thành cô tiêu thư cảm đát.

— Vợ : Làm gì bây giờ em mới xuống ? — CHỒNG (sợ hãi) Tai cái chẳng thèm thađe nó cứ nhốt định cứu sống tôi.

— Đây là đám ma.
Người ngoại quốc—Đám ma con lợn mà làm linh đình thế cơ à?

Buồm trắng

(Tiếp theo trang 13)

— Dại quá. Yếu mà chèo vôi.
Không khéo ngất đi mất.

Thu vội nghĩ đến hôm họa dàn.
Nàng cau đói lồng mày toan giờ
hai tay ra dê dỡ thì vừa lúc
Trương cũng giơ tay nắm chặt lấy
tay nàng và kéo nàng vào người.
Trương giữ chặt người Thu trong
tay mình và thấy Thu diễm tinh
ngửa mặt đưa đón môi ra đợi chàng
hôn như đã có ý định trước từ
lâu. Trương ôm vòng lấy cổ Thu,
dưa đầu nàng vào phiến đá. Hai
tiếng rát ngắn thốt ra liền nhau:

— Em...

— Anh!

Rồi hai người yên lặng hồn
nhau, mê man trong cái thú thần
tiên, bõ ngõ của cái hôn trao yêu
thú nhất trên đời. Hai mắt Thu
mở to; Trương thấy trong và đẹp
long lanh như thu hết cả ánh sáng
của vùng trời cao rộng. Thu nín
thật mạnh lấy hai vai Trương và
nàng nói mấy tiếng rất nhỏ, nhỏ
quá Trương không nghe thấy,
nhưng cũng đoán hiểu là nàng
định nói :

— Em yêu anh...

Trương nhìn rất lâu vào hai
mắt Thu và dột nhiên chàng thấy
đau khổ có cái cảm tưởng mình
đã là người của một thế giới khác
cách biệt và Thu như đứng bên
kia đường nhìn sang, mấp máy
môi thăm gọi chàng một cách
tuyệt vọng.

(Còn nữa)

CABINET D'ARCHITECTE
LUYỆN, TIẾP, ĐỨC
42 Borgnis Desbordes, Hanoi
Téléphone : 679

Các bạn có biết phim màu «Ramona» không?

Không! các bạn đừng với liên tưởng
đến những phim mà người ta đã khen
hay lắm. Đối với Ramona, những phim
ấy chỉ là một chuỗi ảnh xám ngắt hay
loé loẹt diễn ra những cái cảm thường
vừa té nhạt, vừa thô sơ.

Ramona là kết tinh của những cái hay,
cái khéo tốt hực mà kỹ nghệ chiếu bóng
không ngờ lại có thể tối được; là hình
ảnh linh động của tạo vật chiếu nguyên
lên màn bạc với hết thảy những màn
sắc thiên nhiên và muôn nghìn âm thanh
huyền-ảo; là tất cả những tình cảm
thanh cao mà, may thay, bên cái xã hội
thời nay, nhân loại còn giữ được ít nhiều.

Chưa bao giờ lại có một giá-trị văn
hoa dày đủ và hoàn hảo đến thế: một
tác phẩm mỹ thuật gồm một thiên tiểu
thuyết ca ngợi tình yêu thương cao quý,
một bài thơ bất tuyệt làm rung động trái
tim của muôn thủa mả cũng là lời cầu
nguyện thiết tha cho con người yếu hèn
được êm sống trong sự công bằng thiêng
liêng.

Phim hay lạ lùng này Hội Truyền-Bá
Học Quốc-Ngữ đã phải thuê đất gấp ba
những phim khác và đem chiếu sáng
chủ nhật 7 Juillet sắp tới ở rạp Majestic
để đáp lại lòng sốt sắng của các bạn đối
với những cuộc vui của hội từ trước tới
giờ.

Còn một ít vé tót bán tại: những hiệu
thuốc Tin, Neyret, Bon secours; Galeries
Crédit foncier, hiệu kem Zéphyr và tiệm
ăn Anh Mỹ.— Các bạn lại mua ngay kéo
hết.

*Madden xây dựng theo Khoa
Hoc va Mỹ-Thuật, lại không
tốn phí, các Ngài ở xa gần,
hãy đến hay viết thư hỏi :*

Kiến - Trúc - Sư

Tư - Nghệ

Hanoi - 21 bis Rue Jean Soler

Téléphone 1223

Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý

Di tiêu dao

(Tiếp theo trang 9)

— Bây giờ nhà ngươi hãy theo
ta mãi nhé, vì ta muốn ngươi
giúp ta một tay trong việc di tìm
« thiên nhiên ».

Ta buồn rầu lo lắng mà không
nói.

Lúc đến bên xe tứ mã, linh
thần bỗng nghe ngóng; từng chập
gió lùa những tiếng khóc than
đưa đến. Linh thần chỉ lắc đầu
như thất vọng, rồi nói với ta:

— Chưa được, ngươi còn phải
trở lại với đời một ít lâu, mười
năm nữa ta sẽ đến rước ngươi.
Chừng ấy chúng ta sẽ di tiêu dao.

Nói xong, người thảng xe tứ
mã leo lên rồi bay mất.

Khi đó, ta nghe rõ tiếng khóc
than ở đây, ta tưởng có sự gì là,
bèn trở về. Thấy các anh thương
khóc thảm thiết quá, ta không
nỡ bỏ đi, nên ở lại rồi được sống
dậy.

Người nhà nghe anh ta thuật
chuyện như thế, cho là mồi tinh
còn nỗi nhảm, nên không tin.
Hôm sau, một người làng bên
đến thăm, thuật với chủ nhà
rằng :

— Đò này, người ta chết nhiều
cách lạ lùng hết sức. Như hôm
qua, bèn làng tôi có nhà thi sĩ
nó cũng chết như ông đây, nghĩa
là không bệnh gì. Tang lễ sáng,
ông ta dì dạo vườn xem hoa, nửa
chừng có luồng mưa rào bay đến,
ông ta chạy lui vào nhà tránh
mưa; bỗng thấy mệt, rồi hai giờ
sau thì mất. Người nhà bảo rằng
ông ấy bị cảm gió mà chết.

Ai nấy sinh nghi, nhưng rồi
cũng cho là huyền hoặc, dĩ doan
bỏ qua không nghĩ đến...

... Mười năm sau, một hôm
chủ nhà ngủ trưa rồi chết luôn.
Họ hàng cũng tưởng như lần
trước, không fark để chờ lại.
Nhưng qua ngày hôm sau, giáp
cử, xác chết có mùi, người nhà
bấy giờ mới biết là chết thật.

Cung-Khanh

HỘP THU

Ô. Th. H. (Vĩnh yên).— Xin cứ gửi,
rất vui lòng.

Ô. B. Kh. (Hanoi).— Tiếc không theo
ý ông được.

Cô L. Tr. (Hanoi).— Chưa nhận
được.

Ô. N. Th. Ng. (Hanoi).— Cảm ấm
độc giả N. N. biết đã lâu rồi ông ạ.

SÁCH MỚI

Lối bước sang ngang (thơ) của
Nguyễn Bình, do Lê Cường xuất bản,
giá 0p.50.

Ma thiêng (tiểu thuyết) của Nguyễn
Văn An, giá 0p.50.

Par dela des mers của Hoàng già
Büre, do Nam kỳ xuất bản, giá 0p.60.

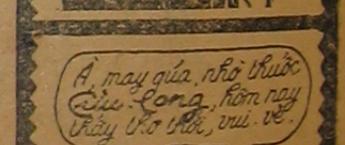
chu yennen Gia

Tính toán cái chi cùng
không ra. Hó bà nghé
rго cà ngày.

Chưa cu, sao cu không
lòng thuộc Gia Long?

Cửu long hoàn
VÕ DỊNH DÂN
303. Marignac Cholon
118. Esplanade Saigon
4. Oberth Thompsoh
8. Cantonnais Hanoi

BÁN BUÔN TAI:
VĂN HOA
8 rue des Cantonnais - HANOI

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biểu các ngài. Ông xin gửi 0p04 timbre tiền cước phi.

VẠN NĂNG LINH Bồ rất hay,

Giúp người khỏe mạnh đó đầy vang dội.

Uống vào ăn ngủ đều ngọt,

Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Vạn Năng Li Bồ 1p00

Các cụ thể hồn bần, gán cột lồng bẩn, It an ứ ngủ, dùng V. N. L. B. súc khoé lại ngay. Các Ngủ làm việc mệt ốm, quản trị, mệt mỏi thể chất, dùng V. N. L. B. lập tức thấy đỡ chịu.

Các bà huyết hư, gãy yếu, da dẻ bạc sùi, phiến muộn trong lồng, bệnh vật

luôn luôn, dùng V. N. L. B. lập tức khoé lồng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cụt mưu nữ học sinh, tinh thần quẩn bách, hay quên, hay sợ, sirs khỏe không đèa, dùng V. N. L. B. như ý sở cầu.

LƯƠNG-NHỊ BỒ-THÂN thuốc thản,

Mộng, Di Tnh lánchez các phản ứng nau.

Thú-dám bệnh thận chan chan,

Lương-Nhị uống đến khỏi toàn vẹn ngay.

Lương-Nhị Bồ Thân 1p00

Lí, móng, lanh tinh bịt cho sirs khue, sinh ra dù các thứ bệnh: mờ mắt ứ tai, khí, khí xuất thi mồi gối, quản ưng, thực là vất và đỗ đường, ấy chì lời thận yếu mà sinh ra, phải lập tức Lương-Nhị, là khỏi bệnh, mà như

được rye rõ.

Thủ dâm thực là tật hàn của tinh thần, và sức khỏe, đã làm một cách khổ dồn cho thân già mà hại cho đường tử tict. Những ai đã mắc cái hàn thủ dâm ấy, lập tức dùng L. N. B. T. mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, trong lu

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay

Nam nhân Nam tri ở đời này

Quảng đèn đạp tàu mau di chử

Điu dắt nhau lên khỏi vũng lầy

Ly-di Yên-hà thảy 1p00

Ban trè đã chót da mang vào lảng cảng lợ, Không vất vả gì, tinh thần minh khỏe sái, phải man man tinh ngô, kia mẫn, mà rìu rất nhau lên khỏi vũng lầy. trời Âu bù A n những tranh đua. Dùi chỉ bảo cho dân em làng thuốc sái

một đê khỉ dụng: Ly-di Yên-hà, đỡ xe lá; Tiết tuy.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,

Thuốc Lê-Huy-Phach thực tài thực hay.

Uống vào bệnh khỏi mau thay,

Ngày ngày nứa tiếng dó đầy vang dội.

Giang-mai, cù đình thiên pháo, phát số 10 (0p50). Nếu vira dài buốt, vira có mán, lúi ra mủ, dùng « Thành Niêu » Cù Khu Hoàn » số 70 (1p20) — Lâu buốt, dài chán răng, chì dùng thuốc « Giang-Mai » số 18 là khỏi (1p00). — Lâu buốt, dài ra máu, dùng « Lâu Buốt » số 4 (0p50). — Lâu ra mủ, dùng thuốc « Lâu Mủ » khỏi dễ dàng.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ, huyện, đồn, có hỏa hồng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N° 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — HANOI

19

DOCTEUR

NG. MANH THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile

Dermato - vénérologie

Rayons X — Rayons U. — Ve. I. R

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 14h.

Soir : 3h. à 6h

Làm nhà nên dùng

gỗ

TÁN
CAÔI
CHÒ

vết thư hồi

ĐINH VĂN TƯỜNG

Fournisseur de Bois

Tél. 14 Bến-Thuy (près de Vinh)

Cô-tinh Ich-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bệnh: MỘNG-TINH, DI-TINH, và HUỐT-TINH. Thuoc làm cho êm-ái ngủ yên, không còn hơi hộp, giữt minh, làm tim bớt đập mạnh. CÔ-TINH ICHE-TEQ hòa hường sưa bộ âm-nang, bồi bổ đường thận đã hư nhược. Bệnh MỘNG-TINH, DI-TINH nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp CÔ-TINH ICHE-THO là thật mạnh. Bệnh nặng đến HUỐT-TINH, lâu 5, 7 năm, uống 5 hộp là dứt tuyệt. CÔ-TINH ICHE-THO hay ở chỗ trị bệnh thật lạ, và danh tiếng nhở ở chỗ trị bệnh không bao giờ trở lại

Chờ làm CÔ-TINH ICHE-THO với nhiều thứ thuốc trị bệnh DI-TINH khác chì làm uất-tinh, tinh không sánh đặng, để người bệnh trưởng là thuốc hay.

■ 1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và tại

Nhà thuốc VÔ-DÌNH-DẦN
CHOLON — SAIGON — PNOMPENH — VINH

♦♦♦
Ets VẠN-HÓA
8 Rue des Canonnais — HANOI

ECLAT D'ARGENT

Blanchit les dents

En vente partout et à la PHARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi — 52, Boulevard Đông Khanh Tel. 454

AN-THAI

GRAND FABRIQUE
DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi giò lèp mưa đòn,
Dùng xe AN-THAI chẳng
còn cớ gi.

Có bán đủ cả: Vải, Sám, Llop
và đồ phụ-tùng xe-tay
N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp

HANOI

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez
des chemises à col Baleiné
et Trubénisé chez votre
chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ

140-142, Paul Bert

— Nam-dinh —

Sây-sáp-zì

Ấy là tên mà các bạn láng cho đặt cho thuốc cường dương Quảng Tỵ (42). Thuốc bồi bổ ở bên Tứ, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi linh hóa giao ngan

dào-lập

77, Hàng Gai, Hanoi

chì giùm ai mắc BỆNH LÀO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khạc khạc, ho có đàm trắng, xanh vàng, mồi thối, bệnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh hải Long (nội tổ ông đốc học Hảo). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH VẠN HAO

Directeur École

Villa N° 140 Rue Vassoyne

TÂN-DỊNH, Saigon

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RU' O'U

Cao hổ-cốt, tặc-kè, Sâm, Nhung, Tâm gởi cày giàu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bồ quí giá theo trong bài thuốc Trường-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, ngọt ngon tuyệt trần, không có rượu thuốc, rượu bồ nào ngọt ngon bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bền trí, nhở lâu, bồ tinh, sinh huyết, nhau sắc quang nhuân, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe, trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kè dưới dây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mỏi khôi, cảm bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong tật, bệnh ho, hen, xuyen, bệnh thở, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng con mực cưng vàng) bệnh té thấp, bệnh nhức xương, bệnh ẩn không tiêu, ngũ không được, bệnh di tinh, mộng tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ống giao hợp yếu, các bà huyết xấu, kinh không đều, ra khí hư, những người đại tiện không đều, nước tiểu không trong, uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁC DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành mỗi chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bồ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhất thi thôi. Nếu muốn đặc, mpoon tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thanh một thứ rượu khai vị (aperitif) rất q i dễ uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bô, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống nhiều kh ng say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lắc ẩn và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bắc bô bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phạt 12 tay, có chánh phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khé.

NHÀ THUỐC HỒNG-KHÉ

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Ilom) Hanoi và có đại lý các nơi, là một nhà thuốc có danh tiếng của người Việt-Nam đã được thưởng bối tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khé xin nhận kỹ giấy hiệu phạt 12 tay có chánh phủ chứng nhận kẽm lamination. Có biển sách Gia-dinh Y-dược và Hoa-Nuyễn Tam-Nang (ở) ưới linh hóa giao ngan.

Kính Thuốc

Kính hiệu Filocros là hàng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kẽm, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi linh hóa giao ngan

dào lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi

KIẾN TRÚC SU

8, Place Négrier

◆ HANOI — Tél. 77 ◆

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm diêm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG.. Răng đen, trắng. Uốn rướm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hot tóc ?

vérificateur điện 60p. — Vibro Masseur Standard 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lồng mi dài cong Nếu mua máy, xin dạy cách làm cần thận, chắc chắn. Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ

Bệnh tinh

Mắc bệnh lâu, giang mai, hàn, cam, hột xoáy, vẫn vẫn chỉ nên tìm đến

dúc tho dương

131, Route de Hué — HANOI

nà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

TRICOTS CHEMISETTES

C'est la Manufacture
CU' GIOANH

60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazaars du pays.